

ason
P 215
924+

tuổi ngọc

tuần báo của tuổi * vừa lớn



TUẦN LỄ TỪ 4-5-72
ĐẾN 11-5-1972

SỐ 49

BỘ
MỚI

giá 60 đ.

tuổi ngọc

TUẦN BÁO CỦA TUỔI VỪA LỚN

CHỦ NHIỆM : DUYÊN ANH VŨ MỘNG LONG
THƯ KÝ : ĐÌNH TIẾN LUYỆN, TỬ KẾ TƯỜNG
QUẢN LÝ : ĐẶNG XUÂN CÔN

VĂN

nào có mong gì đâu
 lối mưa mịt mù
 tuổi lạ mỗi cười
 vương trong mắt người
 những ngày gần nghỉ hè
 giọng nói như con kiến
 như loài chim lạ
 trả lời phỏng vấn

NGUY NGŨ
 PHAN CUNG NGHIỆP
 KIỀU GIANG
 VŨ THỊ HẢI DƯƠNG
 MINH NGUYỄN
 HOÀNG HOÀI NGUYỄN
 THANH HẰNG
 BẠN NGỌC THAM DỰ

THƠ

từ kẻ tường — nguyên tôn nhan — nguyên đạt — bạc
 trắng — trần tường trinh — mặc vũ — sợi tóc dài — răng
 khềnh — nguyên thương hoài — nguyên thị phương — trường
 thoại — trần phương vũ — dương liễu — hoài diễm từ.

TRUYỆN DÀI

tình mộng
 vương cổ hện
 mùa áo vàng

HOÀNG HAI THỦY
 ĐÌNH TIẾN LUYỆN
 TỬ KẾ TƯỜNG

MỤC THƯỜNG XUYÊN

nhìn xuống cuộc đời
 bệnh mới lớn
 biết một biết mười
 چاپ phó
 tuổi ngọc và bạn ngọc

TÒA SOẠN VÀ BẠN NGỌC
 NGUYỄN TUẤN ANH
 NGUYỄN THẾ
 KIẾN VÀNG
 DUYÊN ANH

Tòa soạn, trị sự : 38 Phạm Ngũ Lão Saigon — Đ.T. : 23.595
 BIÊN LAI SỐ 597/BTT/NBC NGÀY 24-4-1971

TUẦN BÁO RA NGÀY THỨ NĂM

cuốn sách mới của tuổi ngọc

Trong tuần lễ tới nhà xuất bản Tuổi Ngọc sẽ cho phát hành cuốn sách lớn nhất của Tuổi Ngọc. Phượng Vĩ, truyện dài của Duyên Anh Lớn vợ: nghĩa của nó là kích thước đủ chiều. Sách in ra để tặng một mùa hè, để kỷ niệm một niên học, để nhớ lại một mối tình như thơ. Tình đẹp nhất là tình của một cô cậu học trò yêu nhau, vụng dại, khờ khạo, mơ mộng và tinh khiết. Một mối tình cổ điển muôn thuở, đẹp kín đáo, thơm kín đáo. Như hoa ngọc lan, thoảng hương, lưu luyến. Đó là mối tình của cậu học trò Chương và nữ sinh Phượng. Mối tình được kể từng tuần lễ hẹn hò, từng tháng mơ mộng và mỗi trang đẹp như một lá thư tỏ tình. Lá thư tỏ tình dài trên 300 trang. Có lẽ trong đời ta đâu dễ gì một lần được ve vuốt lại kỷ niệm mình, kỷ niệm tình yêu, tha thiết đến thế. Phần lớn vì những bận rộn, mệt mỏi và ồn ào vây quanh làm ta đánh rơi mất khỏi những kỷ niệm vụn vặt, thật thà về một thời mơ mộng qua đi. Ông Cao Thế Dung, trong tạp chí Quần Chúng, viết: Duyên Anh đi riêng trên con đường của ông, ông nhất những mảnh sành, mảnh chai vụn vỡ... Và Duyên Anh sẽ gom những mảnh kỷ niệm êm đềm nhất của một thuở, thuở mới biết yêu lần đầu, viết lại giùm bạn trong Phượng Vĩ. Phượng Vĩ nở đúng vào mùa hè và Tuổi Ngọc sẽ cho phát hành cũng vào dịp kỷ niệm Đệ Nhất Chu Niên của nhà xuất bản và tuần báo Tuổi Ngọc. Sách dày trên 300 trang, có phần phụ lục: phỏng vấn về tác giả để giúp các bạn tài liệu thuyết trình hay tìm hiểu về tác giả, khi cần. Số lượng in kỷ lục: 10 000 cuốn, so với một số sách của các nhà xuất bản và tác giả khác, gấp 5 lần hơn. Quà tặng cho một mùa hè, quà tặng cho học trò Việt Nam, quà tặng cho tình yêu sách vở bút thước compas, Phượng Vĩ, cuốn sách lớn nhất trong năm của Tuổi Ngọc.

đình
tien
luyen



dậy đi, dậy mà đi cứu trợ đồng bào

Mấy tuần nay, do tính cách dữ dội của cuộc chiến người ta hầu như quên hẳn những hoạt động mà trước đó sôi nổi ồn ào. Mọi nỗ lực nhằm dồn vào sự yểm trợ cho chiến trường. Các tin tức chiến sự choáng hết các trang báo ngày. Những chấn hưng đạo đức, khôi phục truyền thống học đường tạm thời lắng xuống, lùi về sau. Vấn đề khẩn thiết hơn là cứu trợ đồng bào nạn nhân chiến cuộc, bởi con số nạn nhân, những gia đình tiêu tan nhà cửa, ruộng vườn, của cải tìm về các trạm tạm cư với hai bàn tay trắng, đã gia tăng vượt ra ngoài khả năng giúp đỡ của chính quyền. Trong giai đoạn khẩn trương này, đồng bào chiến nạn đang phải chịu đựng hơn bao giờ, những khổ đau đói rét. Mọi người Việt nam còn nghĩ đến đồng bào ruột thịt khốn khó hãy tỏ cử chỉ đẹp đẽ, yêu thương đồng bào

ruột thịt một cách thiết thực hơn. Tay dứt ruột mềm. Bằng những nhà hảo thành sẵn có, những người trẻ thành phố, những sinh viên học sinh nên làm một cái gì để giúp đỡ đồng bào. Trong chiều hướng trên các đoàn thể tôn giáo, sinh viên học sinh đã và đang tổ chức những buổi lạc quyên, trình diễn văn nghệ, triển lãm... lấy tiền gửi ra giúp các nạn nhân đang mong chờ sự nghỉ ngơi của đồng bào trong nước. Vừa rồi Ủy Ban Đoàn Học Vạn Hạnh cứu trợ đồng bào nạn nhân chiến cuộc đã tổ chức một tuần lễ lạc quyên, ở trong cũng như ngoài trường. Nghe đâu các trường khác cũng đã rục rịch thành lập các ủy ban cứu trợ. Chúng ta mong đợi ở sự làm việc sốt sắng của những người trẻ thành phố, trong giai đoạn này. (Phạm Định)

khi các nhà mô phạm quảng cáo

Bây giờ phượng vĩ đã bắt đầu nở, các trường đã bắt đầu nghỉ hè. Những tà áo trắng sẽ vắng dọc những con đường. Trong khi đó thì các biểu ngữ quảng cáo cho các lớp hè giảng mắc khắp các nẻo đường cùng những biểu ngữ ca ngợi các chiến thắng của quân dân ta, biểu ngữ kêu gọi cứu trợ đồng bào nạn nhân chiến cuộc. Sài Gòn là thành phố có nhiều biểu ngữ nhất thế giới. Nhiều người buồn lòng khi đọc các biểu ngữ quảng cáo cho các lớp của dùng những lời lẽ của quảng cáo thuốc... Người Việt Nam tự hào là dân tộc có bốn ngàn năm văn hiến chắc chẳng vui gì khi thấy nền giáo dục

thực như thế. Chúng ta không chỉ những nhà giáo dạy ở trường nhà mở cửa tối dạy thêm cho mình những học trò của ông ta ở trường. Trong thời buổi kinh tế khó khăn này. Những nhà giáo khi còn sinh viên ở trường sư phạm, nhiệt huyết tràn đầy, niềm tin âm với những lý thuyết giáo dục đẹp đẽ, nhân bản, và những thực tế phải hàng phải làm khi đi dạy trông nó buồn thê. Năm nay khóa thi tài I là khoá chót, nên các thầy tranh nhau mở cửa, tranh nhau giảng cáo. Báo chí, truyền đơn, lịch chương, biểu ngữ trông như các kỳ bầu cử ấy. Chỉ tội những học sinh, sợ rớt phải đi lính nên ủy ban cứu trợ. Chúng ta mong đợi ở người ta nói muốn biết trình độ văn hóa của một dân tộc hãy nhìn vào tình trạng giáo dục của dân tộc ấy. Nhìn lại nền giáo dục nước ta mà buồn. (Phạm Thống)

đoàn du ca khánh hòa giỗ tổ hùng vương

Ngày giỗ tổ Hùng Vương vừa qua, đoàn du ca Thùy Dương Khánh Hòa đã tổ chức một đêm văn nghệ đặc biệt dành cho ngày lễ. Đặc biệt nhất là trên sân khấu cũng có lư hương, quốc kỳ đặt nghiêm chỉnh như một ngày giỗ tổ đúng nghĩa của nó. Các du ca viên Đoàn Thùy Dương Khánh hòa đã hát những ca khúc lịch sử như Bạch Đằng Giang, Hội nghị Diên Hồng... và những ca khúc được sáng tác trong thời toàn dân kháng chiến chống Pháp như Lên Đàng, Xếp bút nghiên, Tiếng gọi thanh niên, Quê em, Chiến sĩ Việt Nam,

Sơn nữ ca, Bao giờ anh lấy được đồn Tây, Đường về quê... Với tất cả sự háng say thoát hiện ra trên mỗi khuôn mặt, các du ca viên Khánh hòa đã làm cho người nghe, nhất là những người đã từng đi kháng chiến có mặt hôm đó sống lại những giây phút thật rung động của thời xa xưa. Có mặt trong buổi văn nghệ nói trên phần đông là các vị giáo chức trung tiểu học, học sinh các trường trung học và đầy đủ đại diện các đoàn thể thanh niên như: Hướng Đạo, Thanh sinh công, Nghĩa sinh, Vui ca vươn lên, Phật tử, Hùng tâm dũng chí, Thanh niên Hồng thập tự vv... Trong chương trình giỗ tổ, anh Thái huy Bảo, giáo sư trường Nữ Trung học Nha Trang đã góp sức với đoàn du ca qua bài nói chuyện với đề tài «Niềm kiêu hãnh của Dân tộc Việt». Ngoài ra, du ca Khánh hòa cũng đã phụ trách một chương trình phát thanh đặc biệt giỗ Quốc Tổ trên đài phát thanh Nha Trang vào ngày 27-4 vừa qua. Được biết, đoàn Du Ca Thùy Dương Khánh hòa trực thuộc hệ

tuổi ngọc

In tại nhà in
NGUYỄN ĐÌNH VƯỢNG
38, Phạm Ngũ Lão — Sài Gòn
giá bán

Một số 60đ.
Ba tháng 720đ.
Một năm 2880đ.
TỔNG PHÁT HÀNH ĐỒNG NAI

270, Đề Thám — Sài Gòn

thống Phong trào Du Ca Việt Nam đã được thành lập tại Nha trang hơn hai năm nay và hoạt động trên các lãnh vực Văn Hóa, Giáo Dục, Thanh niên Xã Hội. Hiện đoàn do anh Châu đình Quang, một giáo sư trẻ thích hoạt động trực tiếp điều khiển. (Chu Nhật)

thơ của người lính trẻ viết ngay ở đông hà

LỜI TÒA SOẠN: Người lính trẻ chiến đấu ở Đông Hà, chưa hiểu, nay đang chiến đấu ở một góc nào của chiến trường Quảng Trị. Chúng tôi cho đăng thư và thơ của anh ta để bạn ngọc hiểu thêm rằng lính của chúng ta chiến đấu trong gian khổ, bên cạnh cái chết nhưng tâm hồn vẫn ngập tình yêu mến. Và đó mới là ý nghĩa của chiến đấu. Chiến đấu cho thương yêu.

Đông Hà, 16-4-72

Anh

Viết thư cho anh giữa đời cách Đông Hà 2 cây số, ngồi dưới hầm cá nhân vì địch đang pháo kích liên hồi; hôm nay, đại đội em nghỉ một hôm vì vừa thắng lớn hôm qua, nên có thì giờ thư và những bài thơ viết được từ trận địa ở đây cho báo Tuổi Ngọc. Từ số 45 là em không đọc được, vì gửi mua không có. Rồi giặc già về nên đến hôm nay không biết tin tức gì. Có một số bạn cũng như em gái của em, từ Phao Rang, Sài-gòn biên thư hỏi em Đông Hà bây giờ có chi, nên em viết một bài thơ trả lời, và em cũng chép vài đoạn lục bát ghi cảnh giặc về Đông Hà, và

một bài thơ đóng quân đêm. Mời anh cho đăng sớm để bạn bè em còn ở ngoài này, và biết ở ngoài này.

tháng 4, đông hà (Tặng Thái Thị Vân Nga)

Em hỏi Đông Hà giờ có chi
có đoàn trai trẻ quên xuân thì
giữ từng đồi núi, bờ nương nước
ngày tháng canh chừng dấu giặc đi

Em hỏi Đông Hà giờ có chi
phố tan chợ nát xác người phơi
đôi cầu gãy nhịp đạn phi pháo
giặc kéo về vây mấy dãy đồi

Em hỏi Đông Hà giờ có chi
xóm làng hoang vắng tản dân đi
rượu nhiều dấu đạn sông nhiều máu
xe cộ bến Tây chẳng có gì

Em hỏi Đông Hà giờ có chi
nhiều người sinh Bắc chết trong Nam
quân ta đang chiếm về Cam Lộ
giặc sắp xa bay, vượt tuyến rồi

nỗi nhớ từ rừng

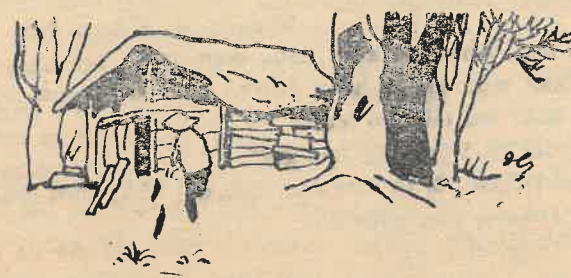
Lều vồng xong xuôi trước sáu giờ
trời đêm mười bốn rừng như mơ
no lòng cơm sậy lon đờ hộp
Chợt nhớ thương về đứng ngăn ngõ

Từng loạt đạn đi yểm trợ nhau
quân say ngủ tối rừng như rêu
trắng buồn vội lấy mây che mặt
anh xuống trời khuya rất nhiệm màu

Em ở quê nhà đêm đó sao
có ra bờ nước, bờ đêm nào
có thăm khế gọi tên anh mãi
có chờ anh vào những giấc mơ

Trời đục rừng đen anh đại mê
nhạc rừng chề gió xa nương về
em theo lối mộng vào tâm tưởng
có giữ dùm anh những hẹn thề.

NGỌC THỦY KHANH



NÀO CÓ MONG GÌ ĐÀU

NGUYỄN NGỮ

Tôi về đến nhà vừa đúng lúc cơn mưa trở lớn xối xả dội trút xuống ngoài.

Những bậc thang lầu tối cảm. Cửa sổ đầu cầu thang mở ngó ra vùng cây bên sau và cửa lớn mở ra bao lơn ngó xuống vùng phố đằng trước được đóng chặt hết. Cảnh lối đi, ở bộ bàn tròn kê sát tường, Nhơn đang im lại cười cợt gì đó với ba đứa con gái nhỏ, thấy tôi lên hẳn kéo lại thiệu, bắt ngồi xuống góp chuyện luôn. Ba đứa học trò đệ tam, trong đó có một đứa tôi đã quen sơ: Thủy, Bích và Lan. Cả ba cùng chung cỡ tuổi, khoảng 15-17, chung một lối phục sức: áo dài trắng, áo len tím n tay, đồng phục của nữ sinh trường công lập thị xã; chung một giọng nói; học chung một lớp Nhơn làm giáo sư hướng dẫn năm ngoài; chung một hoàn cảnh: đã đời đi trường xa, ngang qua đây ghé xuống chơi một hôm, mai phải về Sài-gòn.

Tiếng đông râm râm quanh trời và mưa mát mùng bit trắng ngoài ng kính. Tháng tư, những cơn mưa đầu mùa đã trở về miền núi như nhiều năm trước. Gió làm cành avocat vươn sát ngoài lan can bao lơn ng tuyết mùa vậy như một bàn tay tuyết vọng trước ngõ vô cùng.

— Bao giờ các em về?

— Ngày mai, chú.

— Ngày mai à, thế lên từ bao giờ mà gấp vậy?

— Lên từ tuần trước kia, nhưng lên thẳng Đà-lạt theo gia đình luôn qua gia đình về bọn em xin xuống đây ở lại một hôm.

Nhơn cười với tôi:

— Xướng ở lại một hôm, mặc lại đồng phục cũ, đi thăm thành phố thăm thầy.

— Chắc đồng phục đó phải xếp cất từ dạo đổi trường đến giờ mặc lại.

— Dạ.

— Học trò ông Nhơn có khác, lãng mạn quá.

— Không lãng mạn cũng không được, chú. Ở Sài Gòn nóng như quanh năm vậy làm sao mặc áo len.

— Các em đổi về Sài Gòn từ bao giờ?

— Em và chị Bích đổi từ đầu năm học, chị Thủy mới đổi bữa gần

— Về học trường nào dưới đó.

— Dạ Gia Long, chú.

— ...

Thủy và Lan thay nhau nói, Bích vẫn ngồi im lặng. Sau vài ba chuyện, tôi biết Bích và Lan là hai chị em ruột, con của một ông ty tư nhân, một bà con chú bác với Thủy, gọi Thủy bằng chị. Ông cha của Bích và Lan đổi đi, mang gia đình theo, vận động cho ông cha của T. đổi theo luôn. Tôi quen với Thủy bởi con nhỏ đã đến nhà này nhiều trong năm ngoái: nó làm trưởng ban báo chí của lớp, quanh năm hết báo viết tay dán tường đến giai phẩm in typo, và Nhơn là giáo sư Việt hướng dẫn lớp kèm luôn chức trưởng ban báo chí trường. Cạnh Thủy, như tôi có thấy Lan một vài lần, hoặc ở đây hoặc trong những vụ picnic nào đó dọc đồi. Còn Bích, chắc chắn là tôi chưa thấy một lần nào cả.

Tôi nói điều đó, đang lơ đãng nhìn xuống tập báo trên bàn, ngược lên mỉm cười:

— Em cũng có lại đây mấy lần rồi mà.

— Bao giờ?

— Năm ngoái.

— Thật chứ?

— Bộ Bích nói dối chú làm gì.

— Có lại sao chú không gặp?

— Chắc chú có gặp nhưng chú không thấy.

Câu nói của Bích làm tất cả cùng cười thành tiếng. Tôi lắc đầu khẽ một mình.

— Vô lý nhỉ.

Tôi nói khẽ nhưng Bích vẫn nghe.

— Sao lại vô lý, chú?

— Vô lý, sao có lại đây mà chú thấy Thủy, quen Thủy mà không thấy Bích.

Thủy chen vào.

— Chú thấy Thủy vì Thủy tía lia luôn miệng, còn Bích, chú xem, im ro như cái tượng đức mẹ Maria vậy làm sao chú thấy được.

Cả đám lại cười với sự ví von của Thủy. Như tượng đức mẹ Maria

lẽ sự ví von đó cũng không đến nỗi quá đáng với Bích, và dĩ nhiên phải là một cái tượng bằng sứ trắng: khuôn mặt thon thon, mái tóc dài lòa xòa rủ quanh, đôi mắt quầng thâm, lòng mắt trong đen dịu dàng, nụ cười rười rượi nổi buồn phiền không rõ nét, chiếc tăng khềnh, vàng trán phẳng phiu. Quả hạt thể, chắc chắn là tôi chưa gặp Bích một lần nào cả. Khuôn mặt đó, nổi buồn rười rượi trên nụ cười có chiếc răng khềnh đó, nếu, như lời Bích, đã gặp nhưng tôi không thấy thì quả là quá đối vô lý.

Căn nhà ở gần trường, trong đoạn cuối của vùng phố mới sát mé đường nhiều cây; tầng dưới chủ nhà ở, mở tiệm may, và tầng trên, chúng tôi thuê. Cầu thang dốc cao, khuất tối, ba phòng, một hành lang rộng, một bao lơn trông xuống phố và bốn mạng: Nhơn, Thu, Trung, tôi. Trừ tôi là linh, còn còn ba đứa kia và đám bạn bè thường tới lui, cả thầy đều tốt nghiệp chung một trường sư phạm, theo nhau đến dạy ở trường trung học công lập độc nhất của thị xã di cư này. Tất cả đều nói chung một giọng, cùng chung một vùng quê quán, có đứa đã quen biết nhau sẵn từ thuở nhỏ, có đứa mãi tới khi đến đây mới quen biết kết thân nhau. Mấy ông thầy tha hương, trẻ tuổi độc thân, có bằng cấp đại học và đám học trò trai gái con cái của một xứ dân trí thấp, đất đai quanh năm đầm trong sương mù và vắng tanh lạnh, cha mẹ ông bà không biết gì hơn là mấy cái nhà thờ nhà chùa và vườn tược hoa trái. Đám học trò trai nghịch ngợm, sợ sệt, và đám học trò gái riu rít tươi cười. Những thứ trái cây, những mùa, những cơn mưa nửa chiều, những đêm sương bit đặc trắng phố xá, những cuộc pic-nic, những thác suối núi đồi, những con đường mòn xa vắng. Hai năm đã qua, sự lảng động nuôi dưỡng của ngày đầu tiên nào ngỡ ngàng đón nhận bây giờ đã quá quen thuộc, đang chuyển dần sang nhàm chán. Nhơn và Thu làm đơn xin chuyển về các trường gần quê cũ. Thêm một mùa hè nữa sắp đến, ngày được chuyển chuyển vẫn còn xa, bây giờ cả ba đang lo chuyện nghỉ bù, chấm thi: Thu về Saigon lại bộ xem danh sách, Trung lên Đalat mua vé máy bay, Nhơn ở lại quanh quần đơi chờ kết quả và tôi đang quanh quần với hình ảnh căn gác trong những ngày chỉ còn một mình tới lui.

Mưa cầm chân, và hơn nữa, ba cô học trò cũng không muốn về: gặp thầy lần này biết đâu không là lần cuối cùng, thầy xin đổi xa ra mãi ngoài Huế làm sao gặp lại. Những câu chuyện tiếp nhau loanh quanh. Không khí càng lúc càng thân mật, ấm áp thêm. Những kỷ niệm được nhắc lại với chuyện Sài Gòn, trường Gia Long, chuyện Đalat, Nhatrang, chuyện các chị bạn cùng đi picnic lúc kia bây giờ có chị đang học đại học dưới Sài Gòn, có chị đã lập gia đình ở các tỉnh xa, những khúc hát năm trước... Và tôi lơ đãng, tôi biết thêm về Bích: con đầu của gia đình, học hơn Lan một lớp nhưng năm đệ ngũ đang học nửa năm thì ngã bệnh, nên năm sau phải học lại chương trình cũ, 17 tuổi và bệnh hoài, ít tham dự những trò chơi, không thích đám đông, thường ngớ ngẩn một mình, dễ xúc động dễ khóc...

Nước lọc trong chai nhỏ hết, Nhơn nhắc đến hộp trà ngon của phụ huynh học sinh mới cho tuần trước, Lan dành ngay phần đi đun nước

sôi. Lan rồi Thủy, Bích. Và đun nước sôi pha trà, sẵn thấy đồng khoa lang củ nhỏ chúng tôi thường mua ký lô về dành cho những buổi chiều buồn miêng nấu ăn với muối ớt đang còn bên góc tường 3 đứa hỏi rồi chia nhau mang xuống nhà dưới rửa, mang lên nấu, canh chừng.

Hai cái rề sô cùng được xử dụng. Nước sôi, Bích làm một bình trà cho tôi và Nhơn rồi quay lại rót phần nước còn trong ấm vào bình thủy giúp tay thủy và Lan cho thêm nước thêm muối vào nồi khoai.

Tôi và Nhơn ngồi uống trà hút thuốc. Con mưa vẫn còn xối xả bị ngập đất trời, khung kính trắng xóa, cành avocat vẩy múa dai dẳng. Những mặt tường vôi mới trông trơn, cái áo dài trắng, áo len tím, những ngón tay trắng nhỏ, những câu nói ngọng nghĩnh, những tiếng cười rộn rã, khói thuốc thờ ra bay lừng khùng giữa vùng vắng gió, hương trà bốc lên thơm dịu. Rồi nước trong nồi cạn, khoai chín; Bích reo lên báo tin, tìm cách mang xuống. Nhơn đi nhanh đến xem, nếm lại.

— Đề chốc nữa cho cháy lớp dưới đã.

Bích nhủ mày không hiểu

— Cháy rồi làm sao ăn, thầy :

— Hơi cháy một chút ăn với muối ớt mới ngon.

— Nhưng làm sao biết nó cháy.

Nhơn bật cười, trở về chỗ cũ.

— Đề đó, chốc nữa là biết ngay.

Và, đúng như lời Nhơn, chốc nữa, chưa đầy năm phút sau, không chờ chúng tôi mà cả ba đứa học trò đều biết lớp khoai cuối cùng đã cháy : mùi thơm tỏa ngào ngạt. Nhơn bảo mang xuống. Bích và Thủy vội vàng bung nồi khỏi rề sô, nghiêng đổ ra rổ. Nhơn và tôi đi làm muối ớt.

Đang xuyết xoa vôi nồi khoai thơm, Lan nhìn sang những trái ớt nhỏ đỏ rực bị xấn vỡ giữa đĩa muối hầm, kêu lên ngạc nhiên :

— Ai lại ăn vậy, chú. Cay chết mất.

Tôi cười :

— Ăn cho biết. Em không nghe người ta bảo dân Huế là dân Việt gốc-ớt à ?

Thủy và Bích cùng chạm đầu vào.

— Trời ơi, làm sao ăn.

— Cứ yên tâm ăn thử, nếu ăn không được thì ăn đường để thầy và chú ăn cho xem.

Thêm gói đường cát trắng Nhơn mang lại. Những củ khoai cháy xén được chon ăn trước. Ban đầu Lan ăn đường, chỉ Thủy, Bích ăn muối ớt với chúng tôi rồi sang mấy củ sau Lan cũng bỏ đường, quay qua chấm muối ớt theo luôn. Ớt hiểm và muối rang như. Mồi lưỡi không từng quen với mùi cay nồng đến thế, ba con nhỏ vừa ăn vừa hít hà luôn miệng, cười chảy cả nước mắt.

Hơi bấp lữa và tiếp sang hơi cay đã làm khuôn mặt Bích tươi tỉnh hẳn. Mồ hôi lấm tấm trên trán, đôi mắt đen sáng long lanh niềm vui, gò má

(Xem tiếp trang 60)



CA NGỌI BIỂN XANH

NGUYỄN TÓN NHAN

CÓ MỘT BÃI BIỂN HOANG VU

Nắm tay nhau ta đi vòng biển
Đề ngày mai tan mộng hư phù
Anh lao đao dưới cơn bão nổi
Nhớ một cành hoa dại cuối thu

Một con dã tràng xây huyệt mộ
Sóng nước trôi xa buổi hẹn hò
Đề anh ghé lại năm xem thử
Mấy màu bàng bạc của hư vô

Khí ấy trăng non vừa mới nhú
Xa muôn năm sóng vỗ rì rào
Dường như trái đất không quay nữa
Ta cùng thắm kín chết bên nhau.

BIỂN VÀ NÚI

Những bông ngàn che kín biển đen
Anh lên tận núi để kêu em
Chiều hôm mặt nhật tan thành máu
Muôn cánh sao mềm rụng dưới đêm

Rồi anh lạc mất lối đi về
Biển vẫn mơ hồ thức giữa khuya
Bao nhiêu ảo ảnh ngày non dại
Theo bọt nước trào tan dưới khe

Lô xô trắng xuống ở đầu ghềnh
Ta đào cát táng tuổi xuân xanh
Đêm nay gió cuốn nơi thăm thẳm
Biển này là chốn của vô minh

Chúng ta cũng chết bãi biển này
Kìa xem sóng trải nhẹ vào đây
Xa kia có cái gì lay động
Như đón ta về buổi tối nay

NĂM MỘNG TRÊN BÃI BIỂN

Hãy cùng anh nằm với biển khuya
Tuổi em còn mơn vẫn xanh rì
Đếm lữ sao trời rơi rơi tả
Ngày xuân em mộng ước những gì ?

Vót cánh rong vàng buổi thái sơ
Tặng em ghi dấu những xa mùa
Run rẩy lắm lòng anh rất thật
Sợ dương gian chia những bến bờ

Chê cành ngâu dại tặng cho nhau
Ngày sau dù có khuất giang đầu
Chúng ta sẽ nhớ nơi xa ấy
Bên vãn đêm đêm thức ngậm ngùi

CUỘC PHÒNG VẤN
NUÔI DƯỠNG



1. *Bạn có bằng lòng với chủ trương của Tuổi Ngọc sau một năm qua không? Tuổi Ngọc có đúng là tuần báo của tuổi vừa lớn không? Hoặc bạn có muốn Tuổi Ngọc là diễn đàn tranh đấu ồn ào, đòi hỏi đủ thứ quyền lợi?*

2. *Bạn thích mục nào nhất? Bạn muốn loại bỏ mục nào?*

3. *Theo bạn, Tuổi Ngọc có ru ngủ bạn u mê hoặc có thể xui bạn bán nước cầu vinh không?*

4. *Nội dung: Khó khan quá? Uớt át quá? — Hình thức: Cầu kỳ quá? Đơn giản quá? Bạn muốn đề nghị gì?*

5. *Chắc chắn Tuổi Ngọc đáng chê một câu và cũng có thể được khen một câu, xin bạn một lời thành thật nhất.*

Tuổi Ngọc sẵn sàng chờ đón ý kiến của Bạn Ngọc, như những hơi thở cần thiết nhất, để nuôi dưỡng Tuổi Ngọc. Và khi đủ tuổi để bước sang năm thứ hai, Tuổi Ngọc sẽ xứng đáng, hy vọng, với ưu ái của Bạn Ngọc mà tiến xa hơn.

BẢNG 1HU, Đà Nẵng

1.— Rất bằng lòng với chủ trương của Tuổi Ngọc.

— Tuổi Ngọc đúng nghĩa là tuần báo của tuổi vừa lớn.

— Không muốn Tuổi Ngọc là diễn đàn tranh đấu ồn ào, chỉ nên đòi hỏi quyền lợi trong giới hạn.

2.— Thích nhất mục Chạp Phô của Kiến Vàng.

— Không muốn bỏ mục nào cả.

3.— Theo ý em, Tuổi Ngọc không ru ngủ em u mê được. Tuổi Ngọc cũng không xui em bán nước cầu vinh.

4.— Nội dung: Tương đối hay.

— Hình thức: giản dị, dễ thương.

— Muốn đề nghị thêm mục Nữ Công Gia Chánh cho bạn ngọc và đừng tăng thêm tiền nữa, nếu tăng thì em không đủ sức để mua.

5.— Chưa được hoàn toàn lắm đâu, em hy vọng Tuổi Ngọc sẽ hoàn toàn vào những số sau. Thành thật chúc Tuổi Ngọc sống mãi.

NGUYỄN ĐÌNH HIẾU, Ban Mê Thuật

1.— Một năm của Tuổi Ngọc, được tôi xem là những điều thuốc ngon lành nhất trong lúc rối rãnh và thanh thản. Hình như tuổi vừa lớn bị ràng buộc hơi nhiều với Tuổi Ngọc đó. Tuổi Ngọc mà là tuần báo tranh đấu ồn ào hay đòi hỏi lung tung thì đáng buồn cho nhóm chủ trương và độc giả quá.

2.— Tôi luôn luôn mê say những lá thư hàng tháng hay những lá thư xin lỗi của « người » chủ nhiệm nhiều thiện chí nhưng chưa có một

mảnh đất lớn để tha hồ hoạt động. Đừng bỏ mục nào cả, hãy để ngọn nến một năm có được những sợi khói an ủi và ngoan ngoãn.

3.— Tuổi Ngọc mà là tuần báo chính trị à (ghê quá!).

4.— Nội dung và hình thức: hay và xinh nhất nước. Vì thế, chả cần đề nghị gì cả (có lạc quan quá chẳng?).

5.— Tuổi Ngọc là chuyến tàu hỏa vẫn còn sức đủ để chạy phăng phăng qua tất cả những ngọn dốc hoặc những hố sâu thẳm.

NGUYỄN VIỆT HÙNG, (?)

1.— Bằng lòng hết mình. Rất đúng. Không.

2.— Nhất là mục Chạp Phô Tuổi Ngọc. Không.

4.— Nội dung: uớt át quá. Hình thức: đơn giản. Hùng muốn đề nghị thêm mục: viết cho quê hương và tuổi trẻ.

5.— Tuổi Ngọc đáng chê một câu là đang đi đang lại những bài nội dung giống nhau quá. Đáng khen là viết những truyện dài hợp với tuổi vừa lớn.

AN CHÂU LAN, Huế

1.— Đồng ý với chủ trương của Tuổi Ngọc. Xin can các anh. Tuổi Ngọc là của Tuổi Ngọc. Tranh đấu ồn ào, đòi hỏi quyền lợi, giành lại cho kẻ khác, đừng « cướp nghề » thiên hạ, tội nghiệp cho cả hai.

2.— Khó quá.

3.— Còn khuya. Chưa thấy.

4.— Nội dung: Chẳng khô cũng chẳng thấy uớt. Hình bia màu sắc

nhiều quá và những hình vẽ có những nét quá thường, nhiều hình tương tự trông dễ chán quá (các số 40-41-42) có hình « xi » quá.

5.— Thời buổi của hàng chục biện pháp, hàng chục cuộc cách mạng kinh tế như thế này thì ai chả biết. Tuổi Ngọc than thở nhiều quá. Số nào cũng nghe than thở. Cứ đọc ngay lá thư trang đầu là đã hết thấy thoải mái. Cứ âm thầm chống gậy mà đi, đáng ca ngợi.

THANH, Thị Nghè

1 — Muốn Tuổi Ngọc là 1 tuần báo có một cái tính đặt biệt dân tộc và đồng phương do đó bằng lòng ở chủ trương của Tuổi Ngọc nhưng chỉ một mình thôi. Dân tộc tính, tinh yêu cần được gọi là, nhắc nhở tại trong lúc này hơn bao giờ hết thế nhưng tuổi trẻ còn có bao nhiêu là khắc khoải, suy tư khác nữa. Không nên là diễn đàn tranh đấu ồn ào, những luồng gió làm nhiễm độc tuổi trẻ.

2.— Mục nào cũng có cái hay và điều lợi ích.

3.—Không thể có chuyện bán nước cầu vinh gì đó (danh từ sao nghe dễ sợ quá đấy) Nhưng quả thực có một đạo, tôi có cảm tưởng như bị TN ru ngủ và nếu cứ nghĩ tiếp tục đọc mãi thì sẽ u mê thôi. Toàn thể TN có 1 chủ trương có vẻ chủ quan quá đi. Mọi bài vở như chỉ hướng về một đầu đề đã đặt sẵn. « Nhìn xuống cuộc đời ». « Ngọc thân Ái », mục truyện dài, truyện ngắn đều ngập tràn 1 loại tình cảm. Xem TN, nhiều lúc cứ ngỡ như chỉ có 1 người viết.

4.— Nội dung: lãng mạn, chưa phong phú.

Hình thức : đẹp quá thôi (những lúc túng tiền vẫn tìm mua cho bằng được, vì TN có những cái bìa thoạt nhìn đã đầy mắt). Nội dung cần cải tổ. TN là báo của tuổi trẻ thì chao ôi biết bao nhiêu vấn đề thêm, thêm nói, thêm đọc, thêm bàn.

Đề nghị : thỉnh thoảng cho nó 1 sắc thái đổng phương. Tranh bìa : hội làng, phiên chợ xưa, bến đò v.v.

5.— Không chê TN được. Tuổi Ngọc nói lên cùng tuổi trẻ đây là tờ báo của họ.

CAO THỊ NGỌC ĐIỆP, Tr.H. Ba Tri

1.— Qua rồi một năm, Tuổi Ngọc đã đi theo con đường vạch sẵn. Em rất bằng lòng thích thú khi cầm nó trên tay. Hình như, những nhân vật trong Tuổi Ngọc số khởi đầu và cho đến bây giờ, người nào cũng vừa mới biết ngần ngại, xao xuyến. Muốn đời Tuổi Ngọc vẫn đúng nghĩa tuần báo của tuổi vừa lớn. Như thế đủ rồi, đừng bao giờ Tuổi Ngọc là diễn đàn tranh đấu ồn ào hoặc đòi hỏi đủ thứ quyền lợi; vì ồn ào quá em sợ Tuổi Ngọc rơi xuống hố thì khổ lắm.

2.— Em thích những truyện dài nhưng Tuổi Ngọc quá ít truyện dài. Nên thêm một vài truyện nữa thì tuyệt cú mèo. Tuổi Ngọc chẳng có mục gì đáng bỏ cả vì mục nào cũng dễ thương.

3.— Những màu sắc xanh, đỏ, tím, vàng v.v. trên bìa, những bài văn, thơ vui buồn lẫn lộn. Có ru ngủ để em u mê không à? có lẽ không, vì nếu thiếu Tuổi Ngọc, món ăn tinh thần của em, em buồn điên lên được.

Tuổi Ngọc đã cho đăng những bài gì để có thể xui em bán nước cầu vinh nhỉ?

4.— Đọc Tuổi Ngọc chỉ có mục Suu Tầm là hơi khô khan tí. O', mà Tuổi Ngọc chỉ có màu sắc ở bìa hào. Hình thức đơn giản quá đi. Em đề nghị nên có một truyện tranh. Dù sao, vẫn vui thì giác hơn.

5.— Sao Tuổi Ngọc hay than vãn làm em cũng buồn theo, đáng trách hơn cả Tuổi Ngọc là « vua » hứa cưới đó. Thà đừng hứa để em khỏi chờ mà rơi vào sự hụt hẫng. Tuổi Ngọc có duyên như cô gái có hai đồng tiền bên má. Đọc Tuổi Ngọc một, hai lần đã là độc giả trung thành rồi. Muốn nói với Tuổi Ngọc hãy mãi mãi đẹp trong tâm trí mọi người.

ÁO TRẮNG, Tr. H. Bình Long

1.— Tuần báo Tuổi Ngọc là tuần báo em yêu nhất, với chủ trương đơn giản, có thật nhiều mục hay và bổ ích. Theo em thì đây là tuần báo để cho tuổi vừa lớn đọc vì nó hay làm sao vậy đó.

2.— Em yêu nhất là mục của anh em Kiến Vàng, kể đó là Ngọc thân ái. Tóm lại toàn trong quyền Tuổi Ngọc mục nào cũng dễ thương đối với em.

3.— Không biết diễn tả sao khi tâm trạng mỗi tuần quên mua trễ. Em phải kiếm cách nào để có. Sau nhiều giờ học mệt mỏi, với những bài toán học búa, đập : Tuổi Ngọc em sẽ quên ngay nổi ưu phiền.

4.— Tuổi Ngọc đối với em thật tuyệt. Em chẳng có ý kiến chi cả.

5.— Với những lời lẽ trên, em mong rằng Tuổi Ngọc sẽ khá hơn.

PHẠM NGUYỄN, Gia Long

1.— Rất bằng lòng với chủ trương của Tuổi Ngọc sau một năm qua. Tuổi Ngọc đúng nghĩa là tuần báo của tuổi vừa lớn. Hoàn toàn không thích T.N là diễn đàn tranh đấu ồn ào, đòi hỏi đủ thứ quyền lợi.

2.— Thích nhất những truyện dài của Đinh Tiến Luyện, Từ Kế Tường và Hoàng Hải Thủy. Nên loại bỏ : Bông hồng cho tình đầu vì đã quá nhàm chán.

3.— Không đồng ý với câu hỏi của tòa soạn, vì đôi khi cảm thấy nhờ T.N tâm hồn được êm dịu, hiền hòa hơn.

4.— Nội dung : rất dễ thương vì đã làm đẹp cho lứa tuổi vừa lớn.

Hình thức : đơn giản dị hơn một chút.

5.— T.N đôi khi « tỏ vẻ khách sáo » đối với bạn ngọc, ngoài ra tất cả đều đáng được khen ngợi.

NGÔ THỊ XUÂN PHỤNG, Qui Nhơn

1.— Phụng rất hài lòng khi cầm một tờ báo có những tiêu mục đầy đủ và dễ thương như Tuổi Ngọc. Có thể nói Tuổi Ngọc là một tờ báo đáng để cho lứa tuổi học trò đọc. Nếu Tuổi Ngọc là diễn đàn để tranh đấu đòi hỏi quyền lợi thì đó là báo dành cho người lớn đọc.

2.— Trong Tuổi Ngọc, Phụng thích là mục Chạp Phê T.N và Bông hồng cho tình đầu, không có mục nào đáng loại bỏ.

3.— Nếu nói đến ru ngủ, thì T.N. đã ru ngủ bạn ngọc vào tình yêu của

lứa tuổi học trò. (theo ý Phụng thì T.N. không nên hỏi câu này).

4.— Nội dung T.N : không khô khan mà không ướt át. Về Hình thức : vừa đủ. T.N. nên thêm những phụ trang của bạn Ngọc vẽ như trong số Xuân Hồng.

5.— Có thể nói Tuổi Ngọc là tuần báo duy nhất dành cho tuổi vừa lớn tại V.N. này mà không có một nguy hại nào cho tương lai của tuổi trẻ V.N. trong giai đoạn chiến-tranh đang tiếp diễn tại quê hương V.N. này. Tuy nhiên, Phụng có thắc mắc là tại sao phần nhiều tranh bìa ở T.N. là của Đinh Tiến Luyện mà không là tranh của bạn Ngọc gửi về?

TRẦN THỊ DỄ THƯƠNG

1.— Rất vừa lòng với chủ trương của Tuổi Ngọc. Tuổi Ngọc đúng nghĩa là tuần báo của tuổi vừa lớn. Thật chẳng muốn và có thể không mua nữa nếu Tuổi Ngọc tranh đấu ồn ào và như thế sẽ mất hết vẻ dễ thương.

2.— Thích nhất là mục truyện ngắn.

3.— Tuổi Ngọc không ru ngủ, hoặc xui bán nước cầu vinh vì chuyện đó nghe to tát và xa vời quá

4.— Nội dung : vừa phải — Hình thức : hơi đơn giản, chẳng muốn đề nghị gì vì biết rằng Tuổi Ngọc nghèo lắm, thêm vài hình vẽ là một vấn đề, chỉ mong T.N. đừng chết là tốt rồi.

5.— Tuổi Ngọc đáng chê một câu là : « Hay nói dối » cơ bảo có mục mới rồi chẳng thấy gì hết. Đáng khen : Đừng vưng được trong làng báo hỗn tạp hiện nay.

1.— Bằng lòng với chủ trương của Tuổi Ngọc ư? Lẽ dĩ nhiên. Vâng, đúng thế, Tuổi Ngọc là tuần báo của tuổi vừa lớn, của cơn gió đưa kẻ bước xuống cuộc đời thoải mái, êm mơ. Tuổi Ngọc không nên là tuần báo tranh đấu cho một tập thể nào. Hãy để Tuổi Ngọc, tự nó, dẫn dắt người đọc vào thế giới màu hồng, tìm một thoáng suy tư về cuộc đời do những người chủ trương hướng dẫn bước đi.

2.— Thích nhất ư? Truyện dài của Mường Mán, truyện của Duyên Anh, của Hoàng hải Thủy Thứ nhất là thế, thứ nhì là Ngọc thân ái, Chạp phở, Suu tâm. Và thứ ba là... quảng cáo. Quảng cáo, ở đây là những câu ngắn ngắn báo trước số sau của CP TN.

— Loại bỏ? Có thể, nên bỏ vài hình vẽ xấu quá bên trong. Thay vào đó những hình vẽ sắc một tí.

3.— Không. Nếu có, đó là một loài hoa làm dịu đi một chút căng thẳng tâm hồn của tuổi trẻ hôm nay.

4.— Nội dung: được đấy. Nên bớt một tí những nhẽo tuổi thơ của các nàng viết ngắn. Nhiều quá hơi nhảm.

Hình thức: Hình bìa nên thay đổi một tí, bớt vẽ kiểu « Mái tóc nàng hương » rộng tuếch ấy đi. Tựa báo nên thay đổi chỗ đặt từng tuần hoặc tháng. Đề nghị: Đặt tên người viết ở cuối bài, thuộc văn.

5.— Vâng, khen hay chê đều có hại cả. Nhưng chiều ý nhóm chủ trương, thứ nhất là tờ báo đẹp nhất

nước, hay nhất xứ, chữ đẹp nhất Việt Nam, và in rõ ràng, không lỗi chính tả nhất...

Thứ nhì là tờ báo lỗi hạn nhiều nhất, in nhiều lần một mẫu chuyện ngắn nhất và quá nhiều tư tưởng tình yêu trên ngọn cỏ. Nội vậy thôi chứ đó là lời chê thương đấy. Cảm ơn nhé.

THANH HẰNG, Gia Long

1.— Tuổi Ngọc mang đúng nghĩa của 1 tuần báo trong lứa tuổi vừa lớn. Tôi nghĩ Tuổi Ngọc không thể là diễn đàn tranh đấu ồn ào, đòi hỏi quyền lợi vì lứa tuổi vừa lớn phải là lứa tuổi tươi mát.

2.— Trong khuôn khổ hạn hẹp của chương trình Việt văn ban B, tôi cảm thấy thích văn chương thật nhiều nên tôi rất mến những bài văn nhỏ, ngọt ngào, hồn nhiên của bạn Ngọc. Những mục của Tuổi Ngọc đều mang tính chất dễ thương, vì thế tôi không có ý kiến về việc bỏ bớt mục nào.

3.— Điều này, tôi chưa hề nghĩ đến bao giờ. Và tôi cũng không hiểu tại sao Tuổi Ngọc bị kết án ru ngủ bạn đọc hay bán nước cầu vinh.

4.— Theo tôi, Tuổi Ngọc không đến nỗi khô khan hay ướt át quá. Nhưng về hình thức, nếu cần, có thể thêm một vài hình vẽ nhỏ để thêm tươi mát cho tờ báo.

5.— Điều thành thật nhất, tôi nghĩ Tuổi Ngọc là một tuần báo rất dễ thương. Nhưng tại sao Tuổi Ngọc không gửi báo biểu đến bạn Ngọc vì đó là điều khích lệ tinh thần sáng tác của bạn Ngọc?

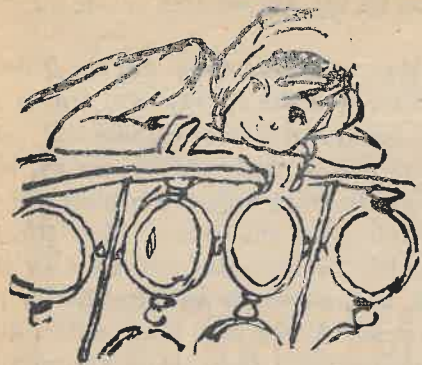
khác đi. Minh thấy không, hoa phượng lại bắt đầu nở trên cành rồi đó. Buồn không hở.

Buổi sáng trời mưa bay lát phất. Hoa và Hương đứng đợi em ở dưới tàn cây bã đậu nhỏ trong sân trường để em vào lớp cất cặp. Khi trở ra đề « tiễn đưa » cô bạn nhỏ ra bến xe, Hoa bảo với em, trời ơi, nhỏ này càng ngày càng « điệu nghệ » ra đó chứ. Xí xọn ghê ta. Hương la lên, ầy ầy, hấn ta sửa soạn cho « người đẹp của lòng » mà lị. Đúng không. Em nhăn mặt và chu môi ra. Oh! Never! Chả sợ có tội hay sao mà dám nói thế. Hở. Ừ. Never, never. Mai mốt thi biết, nghe cô nhỏ. Tụi bạn dám nói em điệu cho « hoàng tử của lòng » thì có đờn đau không hở Hải Âu. Bực ghê cơ mà nghĩ cũng buồn cười. Mà Hải Âu thì ở mãi bên Tây bên Tàu xa lắc, điệu để ai coi, há Hải Âu. Phát ức. Hải Âu chả biết đâu, hôm nọ em xin mẹ tiền đi lên Tân Cương mua vải trắng may áo dài. Vải đẹp lắm cơ. Hải Âu ạ, Đờ hôm nào em mặc cho Hải Âu xem, chắc Hải Âu thích lắm cơ nhỉ. Nhỏ Hạnh bảo với em, mi mặc áo này xinh ghê vậy đó. Thôi chết, có phải em điệu cho « hoàng tử của lòng » không đó nhỉ.

Khi tan cours, em nói với Bạch Tuyết, nhanh ra công đợi, Tuyết ơi. Nhỏ Hương nói một câu làm con nhỏ đỏ mặt. Nhanh lên ra phi trường với hấn đi. Chàng sắp dzia rồi. Quý sứ! Nói thế đó hở. Em nhăn mặt lại và lườm Hương một cái. Hương cười và tát nhẹ má em. Đùa thế đừng giận, ghét không. Em chớp mắt và nói. Đùa sao thì đùa, nghĩ chơi ráng chịu. Ghét cái mặt. Ghét cái mặt! Ồi ghét cái mặt. Và tiếng cười hai đứa vang lên. Hôm nọ em bảo, sao tự dưng nhức tim quá, Hương ơi. Hấn đề tay lên ngực em một lúc rồi bảo. Coi chừng nghe mi, dám anh chàng bên Mỹ bóp tim của mi lắm ạ. Trời ơi, gì đâu mà cười đùa trên nỗi đau khổ của người ta. Ha ha ha! Xí! Hải Âu ơi, thấy tụi bạn phá em không hở. Bực ghê. Buồn cười ghê. Tểu ghê. Phải không Hải Âu. Đùa nghịch nhiều lúc đến cười trên môi, khóc trên mắt. Đúng nhỏ Hương là quý sứ trong vườn địa đàng rồi. Em đã bảo quên rồi để học. Có thể mà hấn ta cũng cố gợi chuyện để nhớ. Đúng hấn là con quý. Con quý nhỏ đáng mến trong vườn địa đàng. Mà em đã bảo rằng, Hải Âu chả bao giờ ác như thế, phải không hở Hải Âu yêu mến.

Hồi này, trời buồn vừa chuyền mưa xong đó cơ Hải Âu. Buổi sáng mưa đã lạng lờ rơi ngoài hiên lớp học. Buổi tối trời lại mưa thì còn đờn đau nào ngáy ngất nữa hở Hải Âu. Em biết mà, Hải Âu thích mưa lắm như em yêu vô cùng những hạt pha lê nho nhỏ. Em nhớ tới Hải Âu, bây giờ, như nhớ tới một mùa mưa nào xa cũ. Đã nằm im trong ký ức ngoan hiền. Em muốn lấy tay hứng lấy những hạt thủy tinh mềm này để bỏ vào hộp đem gửi cho Hải Âu. Mà sao nó dễ vỡ quá Hải Âu ơi. Vỡ tự lúc nào trong lòng bàn tay nhỏ. Thế thì có buồn không hở Hải Âu. Mưa hắt hiu rơi bên ngoài cửa sổ. Buồn phát khiếp, Hải Âu ơi. Em nghĩ bây giờ, chắc Hải Âu đã lên giường nằm, tay để lên trái tim của mình để nghe xem trái tim mình đập theo nhịp gì, như hôm nào giận nhau em bảo Hải Âu như thế, có phải không.

Em thì buồn ngủ lắm rồi, Hải Âu ạ. Sao mà, ở ngoài, mưa rơi nghe êm ái lạ.



VƯƠNG TRONG MẮT NGƯỜI

vũ thị hải dương

Trời ơi, Hải Âu không biết chứ, em hỏi một trăm đứa bạn, đứa nào cũng bảo trời mưa thì buồn dễ sợ vậy đó. Mà, « trời mưa thì buồn dễ sợ » thật đó cơ, Hải Âu ơi. Buồn kinh khiếp. Buồn mênh mang chi mà kỳ vậy, Hải Âu nhỉ.

Mẹ bảo nhỏ này khùng rồi phải không. Tại sao lại đi xin một lô vải màu này vậy. Mẹ ơi, con xin về làm vài cột tóc mẹ ạ. Để cho Hải Âu, hôm nào lại nhà thấy con cột tóc bằng những miếng vải màu nhỏ nhỏ, Hải Âu chắc vui lắm hí mẹ. Con xin được sáu miếng vải màu cơ mẹ. Màu xanh da trời này, màu nâu này, màu cam lợt này, màu kem lá dứa này, màu xanh lá chuối và màu xanh vert. Đẹp ghê há mẹ. Và Hải Âu, chắc thích con cột tóc. Mà mẹ thấy con đẹp không hở mẹ.

Khỉ ạ, ghét nhỏ Minh ghe vậy đó. Em với Minh giận nhau đã lâu rồi. Ngày tết mà hai đứa không lại nhà chúc tụng nhau, lì xì nhau là phải biết, « chiến tranh lạnh lẽo » đến mức nào. Hôm nọ, giờ Pháp vẫn, đợi ông thầy quay ra cửa lớp, Minh đẩy về phía em tờ giấy học trò gấp làm bốn. Hình như là « thư » thì phải. Lá thư học trò ấy mà. Em nhận và khi tan học về đến nhà, leo lên phòng học dở thư ra đọc. Minh viết thư cho em mà em đọc em khóc. Thế nghĩa là mình chả đứt rời ra được đâu cơ Minh nhỉ. Thế nghĩa là mình chưa vĩnh viễn mất nhau phải không Minh. Ơi thương vô ngần cô bạn nhỏ. Và Hải Âu biết không, Minh chúc cho Hải Âu và em yêu thương một đời một kiếp đó cơ. Minh biết em chơi với Hải Âu mà. Làm con nhỏ mắc cỡ ghê nơi vậy đó. Em bảo với Minh, nói chi tới anh chàng Hải Âu « hồ lãng bạc » này. Xa lắt Minh ơi. Chỉ biết đâu chứ, mình với Hải Âu giận lên giận xuống tung bưng. Cho đáng đời anh chàng, Minh nhỉ. Đừng giận chi tui, mất công. Chả hơi sức đâu dỗ những người làm nũng. Thấy quà của Hải Âu gửi về cho mình chưa. Dễ sợ anh chàng. Thấy ghét quá trời. Mà thôi đừng thêm nói tới chuyện của Hải Âu nữa. Minh nói tới chuyện



Nguyên tác: VACANCES ROMAINES của IAN HUNTER
và WILLIAM WYLER • Bản viết văn: HOÀNG HAI THỦY

Thái độ nghiêm trọng của chú chỉ làm cho Anne vui thích, nàng hỏi lại:

— Quyết định gì nữa ?

— Quyết định cắt kiểu « gạc-xon ».

— Tôi quyết định xong từ lâu rồi, chỉ có chú chưa quyết định xong thì có.

Chú thợ uốn tóc thờ dài, nhưng ý muốn của khách vẫn là tối hậu. Chú vẫn tự nhận và vẫn tin chắc chú là một nghệ sĩ — một nhà nghệ sĩ tóc — nhưng dù là nghệ sĩ chân chính đi nữa, nhiều khi chú cũng vẫn làm theo ý muốn của khách hàng. Cây kéo trong những ngón tay gầy của chú kêu lên lách tách và những món tóc dài, mượt như những sợi nhung của người thiếu nữ theo nhau rớt xuống.

Nhìn những món tóc rơi, Anne không thấy tiếc hận chút nào.

Với mái tóc ngắn, gọn, khuôn mặt và đường như cả người nàng công chúa thay đổi hẳn. Nàng có vẻ vui tươi hơn, nhẹ nhàng hơn, trẻ trung hơn. Nhất là dễ thương hơn. Chú thợ nhìn cô khách lạ trong kiếng và lần đầu tiên trong đời hành nghề thợ hớt và uốn tóc phụ nữ, chú tự nhận là chú lảm khi chú khuyến cáo cô khách này không nên cắt tóc theo kiểu « gạc-xon ». Chú nghĩ thêm rằng người đẹp và có duyên như thiếu nữ này, người có đôi mắt đẹp này, cắt kiểu tóc gì trông cũng đẹp, cũng quyến rũ.

Chú trở hết tài nghệ để phục vụ nàng. Chú nghĩ nàng có thể là một thiếu nữ Anh, hoặc Hoa Kỳ, nàng có thể tới La Mã một mình và nàng đang cô đơn, đang cần bạn trai. Và đàn ông Ý Quốc là những người đàn ông « nịnh đầm » nhất thế giới, chú cũng là đàn ông Ý Quốc, chú có bổn phận duy trì và làm sống mạnh cái truyền thống « nịnh đầm » ấy. Vừa cắt, vừa chải mái tóc cho nàng, chú vừa tán chuyện :

— Nếu tôi đoán không lầm thì cô là nữ nhạc sĩ tới đây trình diễn nhạc cổ điển ? Đúng không nào ?

Anne mỉm cười :

— Không phải đâu. Tôi biết âm nhạc qua loa nhưng chưa đủ để đôn cho người khác nghe và kiếm được tiền...

— Nếu không phải là nhạc sĩ, ít nhất cô cũng phải là nghệ sĩ. Tôi biết chắc cô phải là nghệ sĩ. Chỉ cần nhìn qua một nghệ sĩ, tôi biết người đó là nghệ sĩ ngay. Cô tới La Mã để nghiên cứu thêm về hội họa ?

Anne trả lời mơ hồ :

— Chú nói đúng đấy, nhưng mới chỉ một phần thôi. Tôi tới La Mã để nghiên cứu nhiều thứ, không phải chỉ về hội họa không mà thôi...

— Thôi đúng rồi. Cô là một nữ kiêu mẫu của các nhà may lớn, đi trình diễn thời trang...

Anne ngạc nhiên :

— Tại sao chú lại nhất quyết tôi là nữ kiêu mẫu ?

— Tại vì dáng người cô thon thon, xinh xinh. Phụ nữ phải có thân hình ẻo lả, mảnh mai bạn y phục mới đẹp, nhưng cô làm nghề nữ kiêu mẫu trình diễn thời trang đều phải khổ sở nhịn ăn cho thân hình mảnh khảnh...

Anne nhìn kỹ lại nàng trong kiến. Lời nhận xét của chú thợ hớt tóc làm nàng hơi lo. Có thể nào nàng gầy ốm quá chăng ? Mập thì không nên nhưng gầy ốm quá cũng là điều đáng ngại. Nàng nghĩ tới Hoàng Giang. Quảng thời gian gần nhau vừa qua, dù nàng đã ngủ lại trong phòng của chàng gần hết một đêm, vẫn quá ngần ngừ để nàng không có cơ hội được biết ý kiến của chàng về nhan sắc của nàng.

— Cô đòi cắt tóc ngắn vậy mà lại hay — chú thợ vô tình thay đổi lập trường của chính chú bằng những lời ca tụng — Khuôn mặt cô thật hợp với kiểu tóc này, ít nhất cô cũng cảm thấy mát mẻ hơn ? Đúng không ? Có cảm thấy thoải mái hơn hồi này ?

Anne đồng ý với chú. Nàng muốn làm một cuộc thay hình đổi dạng và kiểu tóc mới này làm cho nàng có cái cảm giác nàng trở thành một người khác. Tóc đã cắt xong nhưng chú thợ vẫn chưa chịu để cho nàng ra khỏi tiệm ngay. Chú chải đi chải lại mái tóc của nàng, sửa tưng lọn tóc nhỏ sòa nơi thái dương, vuốt từng cái móc ở trên trán nàng. Chú cầm bàn chải phải nhẹ từng sợi tóc nhỏ rơi trên cằm cô trắng ngần như ngọc sen.

Chú cảm thấy thắc mắc nhiều vì người thiếu nữ này. Nàng thật đơn

sơ, hồn nhiên, dễ tính, không đòi hỏi gì cả, gần như là bình dân nữa, nhưng chú vẫn thấy nàng có một cái vẻ gì uy nghiêm, trang trọng làm chú sợ sệt. Thật ra, chú muốn hỏi địa chỉ của nàng, hỏi số điện thoại của khách sạn nàng ngụ và ngờ ý mời nàng đi ăn, đi chơi, đi nhậu với chú tối nay. Việc đàn ông lịch sự, hào hoa đề nghị mời phụ nữ đi chơi thật dễ, người được mời nhận lời hay từ chối là việc riêng của họ. Nhưng có một cái gì đó làm cho chú thợ nghệ sĩ này ngại ngại không dám mở lời. Xong, chú biết rằng nếu chú không nói, chú sẽ tiếc hận vì bỏ lỡ cơ hội. Vì vậy chú cứ dửng dưng.

May đến khi cô khách trả tiền và đi ra tới gần bức rèm cửa, chú mới đi theo tiễn nàng và mới nói được :

— Đây cô... Tôi nghĩ rằng cô là người chỉ ngừng lại La Mã ít ngày và cô đang muốn đi chơi thăm thành phố tôi. La Mã có nhiều nơi đặc biệt lắm. Tôi đề nghị cô nên đi chơi ban đêm ven dòng sông Tibre, nhất là những đêm trời sáng trăng như đêm nay. Cô sẽ thấy đêm trăng ở La Mã có một vẻ nên thơ, huyền diệu lạ lùng mà tôi dám chắc không một kinh thành nào khác trên thế giới này có thể có. Nếu cô đi chơi ven dòng Tibre đêm nay và nếu cô muốn nghe những bản nhạc tình hay nhất, cô nên ghé lại một nhà hàng khiêu vũ nổi trên một con tàu trên sông Nhà hàng nổi ấy ở ngay cạnh lâu đài Saint-Ange. Cô nên tới đó, dù chỉ tới một lần, một đêm.

Chú thợ uốn tóc nghệ sĩ đa tình xúc động khi thấy đôi mắt đẹp của cô khách sáng lên. Chú chỉ còn chờ đợi nàng nói : « Tôi thích đến đó vui chơi lắm nhưng không lẽ tôi tới đó một mình ? » Đề chú được nói : « Có tui đây ». Nhưng nàng chỉ thản thờ nói như người nói một mình :

— Tôi muốn lắm nhưng không thể...

— Tại sao cô lại không thể đi chơi ? Ai cấm cô ?

Chú thợ muốn hỏi cho rã lẽ nhưng nét mặt nàng đột nhiên u buồn — vẻ u ám có nhiều trang nghiêm — làm chú ngừng lại. Đề giữ nàng đứng lại lâu hơn vài giây đồng hồ nữa, chú rút cái lược trong túi áo ngực ra chải nhẹ lại cho nàng lọn tóc trước trán.

— Với mái tóc này, cô trở thành người khác hẳn. Tôi dám nói cả đến bạn thân của cô cũng không thể nhận ngay ra cô.

Khi Anne bước qua rèm cửa, nàng nghe tiếng chú thợ nói theo :

— Tôi là Mario. Đêm nay nếu cô tới nhà hàng khiêu vũ nổi bên sông Tibre, cô sẽ gặp lại tôi ở đó. Tôi đến đấy từ 9 giờ. Nếu cô tới, tôi cam đoan với cô rằng cô sẽ là người đẹp nhất tất cả...

« ... Người đẹp nhất tất cả... ». Anne thầm nhắc lại lời ca tụng ấy trong khi gót chân nàng bước nhanh trên vỉa hè thành phố. Nàng đi nhưng không biết là nàng định đi về đâu. Ý nghĩ trở về sự quán làm cho trái tim nàng nặng trĩu và bất động như một hòn đá. Trở về sự quán ? Nói là trở về ngục tù đúng hơn. Không. Nàng như người tù vừa vượt ngục, vừa được

thoát ra sống cuộc đời tự do. Không một người tù nào tự ý đi trở về tù ngục. Nàng cũng vậy. « Người đẹp nhất... » mà làm gì nếu không được tự do, không được cười vui, không được sống với những người cùng tuổi trẻ...?

chương mười

Anne tưởng rằng nàng cô đơn trong thành phố La Mã đông người nhưng thực ra Hoàng Giang vẫn đi theo nàng. Nàng không biết chàng đi theo nàng từ phố Margutta. Chàng đi khi nàng đi, đứng lại khi nàng đứng, lảng vảng trước những quán hàng trong cho khi nàng mua giếp và đứng sau một tượng đá nhìn nhìn nàng thả những đồng tiền cùng với lời ước nguyện xuống bồn nước suối Trevi.

Vừa đi theo nàng công chúa, chàng nhà báo vừa tính trước những gì chàng sẽ viết về nàng trong thiên phóng sự ngàn năm một thuở của chàng. Thiên phóng sự rực rỡ hào quang và đầy hứa hẹn: nó sẽ đưa chàng lên địa vị mà chàng hằng mơ ước từ bao lâu nay trong làng báo Âu Châu. Thiên phóng sự không những chỉ làm chàng nổi danh mà thôi nó còn đem lại cho chàng số tiền 5.000 đô-la. Một số tiền quá lớn. Chưa bao giờ chàng nghĩ đến chuyện có ngày chàng sẽ cầm được một món tiền lớn đến thế..

Danh vọng đang đến trong tầm tay chàng, danh vọng và sự thành công đúng là đang ở trước mắt chàng. Nhưng trông thấy chưa phải là bắt được thấy chưa phải là có. Bởi vì muốn có được thiên phóng sự đó chàng ngoài việc ngồi viết ra, còn phải có những hình ảnh về nàng công chúa đi kèm với bài viết. Nếu không có hình ảnh làm bằng chứng, người ta có thể và có lý khi nghi ngờ rằng phóng sự của chàng chỉ là tiêu thuyết. Và muốn có hình ảnh, chàng cần sự cộng tác của chàng nhiếp ảnh Vĩnh Xuân.

Đây là lần thứ nhất Hoàng Giang bắt mẫn ghê gớm với chính chàng về chuyện trước đây chàng đã coi thường nghề nhiếp ảnh, nghề mà chàng, cũng như đa số phóng viên có tài viết, thường coi thường và gọi là « Phó Nháy » Nếu chàng biết về nhiếp ảnh như Vĩnh Xuân và cũng có những chiếc máy hình kiểu điệp viên nhỏ sít như Vĩnh Xuân, những chiếc máy hình xử dụng mà người bị chụp hình không hay biết, chàng đã có thể một mình thực hiện được phóng sự bằng vàng y này.

Chàng hạn như khi Công Chúa Anne mua đôi giếp mới ở chợ. Chàng có thể có một bức hình thật hay khi nàng đứng trước quán giầy giếp và tháo đôi giầy cao gót ra khỏi chân và đi đôi giếp quai da nhỏ sít. Lại còn những lúc nàng đứng tần ngả trước những cửa tiệm. Nhất là khi nàng thả những đồng tiền xuống bồn nước Trevi. Nàng công chúa ước mơ gì? Đó có thể là một tiêu đề gọi cảm. Độc giả trẻ tuổi thường chú trọng đến tình

yêu. Thiên hạ sẽ đọc, sẽ nói với nhau về tình yêu của nàng công chúa trong phóng sự hấp dẫn với điều kiện là bài phóng sự phải có tấm hình nàng công chúa đang mơ mộng bên Suối Tinh đi kèm.

Trong lúc Anne đang cúi mặt nhìn bóng nàng hiện trong làn nước và Hoàng Giang bồn chồn, tiếc hận đứng cạnh nàng không mấy xa, quanh bồn nước có một đoàn học sinh con gái bạn đồng phục được cô giáo già dắt đi chơi. Đám học sinh này xách theo thật nhiều máy hình Kodak Instamatic, kiểu máy hình giản tiện nhất thế giới cứ dơ lên là chụp bắt kẻ sáng tối, xa gần. Nghĩ rằng mình có ngay lúc này một cái máy Kodak ấy, chàng cũng có thể có được những tấm hình tuyệt vời của nàng công chúa mơ mộng bên Suối Tinh, Hoàng Giang hỏi mua lại chiếc máy Kodak của cô bé đứng gần chàng nhất. Nhưng cô bé này không hiểu rõ ý muốn của chàng, cô tưởng là chàng định lấy cái máy hình của cô nên kêu toáng lên, báo hại cô giáo già chạy lại trừng mắt nhìn gã thanh niên khả nghi và Hoàng Giang, sợ lộ i thôi, sợ bại lộ, vội vã lảng mắt.

(Còn nữa)

gửi người xa vọng

nguyễn đạt

nguyễn ngọc mỹ dung

Châu người bước nhỏ theo lá vàng
Ô dáng thu xa vương cuối đường
Thơ xưa đau đại tay e ấp

Vàng trắng tinh khiết tới ngàn đời
Xóa làn sương buốt gieo trên tóc
Trên trán se khô thuở đợi người

sông buồn bã

Người có từng qua bến bắc này
Chiều ơi tê buốt nhớ rên người

Ngờ sớm mây kia màu nhiệm đến
Bên người suối lụa quấn tơ nhưng

Trăng. Trau chuốt sạch giông dĩ
vãng

Và Dung nhan giữ thuở đau buồn

Dung ơi. Thương quá phố bàng
khuâng

Người đi nghiêng nhánh tóc buông
đen

Tôi nhớ chiều chim trong quán
nhỏ

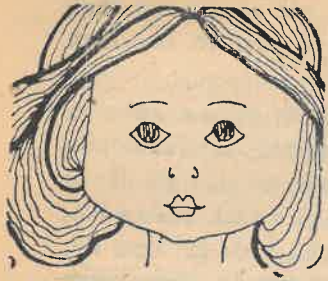
Người ơi tôi nhớ hết giông sông

Ôi mắt người. Chiều trôi. Sương
lan

Ôi dáng người. Chiều quá lặng im

Tôi đứng lơ ngơ ngoài bến rộng

Hơi thở người. Ôi sương miền man



VIẾT NGẮN

như loài chim lạ

PHAI THỂ KHÔNG HỒI THỜI GIAN HIU HẮT ? RÀ thời gian làm em đã nguoi bớt mong chờ.

Thành phố nhỏ bé thân yêu ơi ! Có khi nào n rằng đang đón bước chân Quyên trở lại. Lúc lên xe lại Quyên đã nghĩ rồi mình sẽ choáng ngợp trong bóng hạnh phúc thiên đường nào đó mà Quyên đã dựng trong ngăn tim nhỏ. Nói sao cho hết những hức chân thành. Thế mà khi trở lại đây niềm thương kia vụt biến, nhường lại cho một nỗi xúc động lững thững rất nhẹ qua hồn. Cũng thành phố, cũng đường cũng ngôi trường nhỏ mà sao Quyên chợt như xa lạ hẳn. Trong phút giây này Quyên chợt ngỡ ngàng. Ngỡ ngàng nhìn bước chân mình như bước chân của một loài chim lạ xa xôi nào đó, loài chim biển. Vô hạnh phúc của một thiên đường mà Quyên ước chỉ còn là những loáng thoáng vợi vàng quá tro tim thức.

Nếu biết thế Quyên sẽ chẳng cần về, Quyên sẽ lại với những ngày rong chơi cùng biển, dù nơi ấy những kỷ niệm thật buồn dù nơi ấy bạn của Quyên chỉ là biển xanh cát trắng.

Hồi những nơi đã đón bước Quyên đến và tiễn bước Quyên đi có biết rằng Quyên đang tiếc nuối vì kịp nhớ thức được sự xa lạ của mình, của một loài chim ch trốn khi mùa đông chợt đến. Biển yêu dấu, có nhớ một chiều nào Quyên đã rong chơi cùng biển, như bước chân chạy xoải nghiêng người trên đồi cát, đã mất tia mắt nào đó rơi trên mái tóc. Rồi từ đó Quyên quên Rồi cũng từ đó Quyên ngày càng đau thêm những ước mơ khô đại, như đã mong bước chân người trên biển vĩnh viễn sẽ không bị nước xóa nhòa vết tích. Nhưng biển có hiền hòa và cát có muốn giữ lại cho Quyên mãi vẫn không làm Quyên vẹn niềm mơ ước ấy. Vì thế nhớ một lần người đã xa Quyên và một lần Quyên rời xa đời, xa biển.

Ái Quyên ! Quyên khẽ gọi lại tên mình và chợt nhớ rằng những bước chân mình đã đóng đầy trên cát trắng.

Biển yêu dấu của Quyên, bây giờ trở lại đây chợt nhiên Quyên là một loài chim lạ. Rồi đây ư ? Chắc không nữa. Trả lại ư ? Chắc Quyên chẳng đành lòng. Thế thì cứ đứng lại đây để nước mắt thánh thót chảy mà thì không vẹn ước mơ.

Quyên sẽ cố nhẫn với lòng nếu cơn nước rộng và điều hòa lên xuống thì Quyên cũng sẽ sống lại những ngày tháng bình thường. Bình thường như lúc Quyên chưa gặp người và chưa quen biển.

Lời thương này Quên xin gửi cho cát trắng, biển xanh, để mai này nếu một lần biển còn đón bước chân người trở lại thì xin hãy ân cần mà nhấn lại giùm Quyên và hãy trao lại cho người một giọt nước mắt mà Quyên đã hòa cùng biển trong một chiều mù sương nào đó khi hay tin người đã thật sự đi xa. THANH HẰNG

CHẲNG BIẾT CÓ CON GIÓ THÁNG NĂM NÀO ĐI ngang bảo cho tôi thấy lòng mình nhiều thay đổi. Độ này tôi hay buồn lắm cơ, đừng chút gì cũng buồn, có khi không gì cũng buồn. Mỗi buổi trưa đi học về, chắc tôi đã đánh rơi bao nhiêu là ý tưởng vào hai hàng cây ven đường. Bức hình «mùa thu ở Limousin» của Thùy gửi về cứ ám ảnh tôi hoài. Chao ơi là đẹp, đó chính thực là cái thời tiết mong đợi ước ao trong một năm dài dang dẳng của tôi. Cái cảnh vàng héo hắt mà cứ khi vào thu, tôi tìm trong các đường phố Sài Gòn hoài không gặp. Cảnh một con đường thôn quê với hai hàng cây gầy gò, đen đui, sao chúng chả còn một lá nào nhỉ ? Phải rồi, cái lớp lá vàng hoe đầy cộm dưới đường kia kia, tuy trong hình mà tôi còn thấy những nét khô cứng, và những cành bé tí nằm lẫn lộn. Cái hình chỉ bé bằng nửa cuốn tập mà sao tôi nhìn hay thế, tôi thấy cả một căn nhà nằm tít ở xa, mập mờ trắng trắng và cụm lá xanh nhạt trên nóc bên cạnh. Những lùm cây tầm thường xanh lá nằm rải rác xa con đường, gây cho nó một vẻ lạnh lùng, kéo dài hun hút đến nhạt nhoà. Hai cái lê sát vào hai hàng cây, mà sao lại cao thế Thùy nhỉ ? Nếu tôi được ngồi lên cái lê ấy, hát nghêu ngao thì chắc tôi sẽ ứa nước mắt vì sung sướng. Cái hình ảnh ấy, cái tên « Automne en Limousin » ấy, quyen rũ quá nhưng vui với vợ quá, khiến cái lòng chớm biết buồn của tôi lại càng quặn thắt lại ngơ ngẩn.

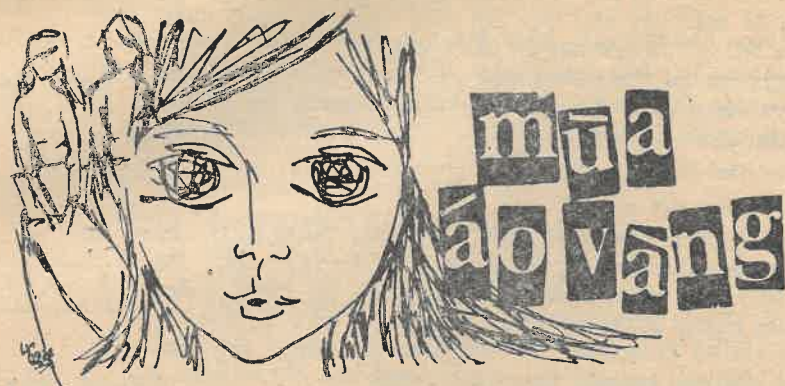
Rồi sáng nay vào lớp, chỉ thấy chán nản. Ai đã đem hình người ấy cho tôi xem đấy ? Không xem thì tiếc mà xem xong lại thấy buồn cay đắng. Ơi hồi người xa xăm kia ơi, tôi đã bỏ rơi những lời giảng trong giờ Sử địa đề tưởng tượng, và một bài thơ nửa chữ. Tôi chẳng mong gì ở anh cả, tôi chỉ buồn tôi đặt tình cảm không đúng chỗ — Dung, Kiến, Thuận đã luôn cười nhạo cái không đúng chỗ ấy của tôi — Ở cương vị anh, bao nhiêu kẻ đã bao quanh, có còn một chỗ nào cho tôi không ? Sao cái vẻ mặt kèn kiệu mà dễ mến ghê, cái vẻ mặt mà tôi không thể tìm ở một người thứ hai — trên trái đất này. Nhưng người, « Người xa xăm quá, tôi buồn lắm », câu thơ của ai đó, làm tôi chợt ngừng lên bức tường, nhìn màu xanh xao của nó mà muốn khóc.

Ơ này, cái tuổi mười sáu đã đủ lớn chưa mà lắm chuyện rắc rối thế nhỉ ? KIỀU GIANG

tuổi lạ môi cười

VIẾT NGẮN





truyện dài TỪ KỂ TƯỜNG

— Ai mà thêm đau mắt óc. Người ta chỉ thích ở trong này thôi chứ không thích bệnh hoạn.

Phượng cười khúc khích ngó Nguyễn. Nhưng Hạ đã cầu Phượng ý bảo đừng nói lại. Những giọt mưa nhỏ rơi xuống trước mặt Hạ, có lúc lại rơi bám vào tóc Hạ như những giọt sương nhỏ trong suốt của sớm mai. Hạ để yên cho những giọt nước từ từ tan biến với cảm giác thích thú.

Phượng hỏi :

- Lúc nãy anh Nguyễn đứng ở đâu mà thấy tụi này đi vào ?
- Đẳng kia.

Nguyễn đưa tay chỉ về một khu vắng ngắt. Ở đó có nhiều bồn hoa và bãi cỏ.

- Anh thích đi dạo hơn ở trong phòng hả ?
- Dĩ nhiên. Ở trong phòng anh muốn đau thêm.
- Bây giờ mình đi dạo một vòng rồi Phượng và Hạ về.
- Như vậy phải trả gói thuốc lá lại cho anh.

Phượng cười, chỉ Hạ :

- Anh nói sao cho Hạ nghe bùi tai đưa lại cho anh thì nói.
- Phượng nói giùm đi.
- Anh nói chứ bộ.
- Thà nhịn còn hơn.

Hạ cười thầm. Cứ cho anh chàng làm tàn, rồi cũng đến lúc phải nản nỉ mình. Ba người đi xuống phía dưới. Những giọt mưa rơi trên tóc Hạ nghe rõ ràng. Mưa nhỏ không ướt áo, nên ba người vẫn đi tỉnh bơ dưới hai hàng cây. Nắng ửng vàng tất cả những con đường bệnh viện. Đứng ở đây ngó về

phía trước, khung cảnh thơ mộng như trong một bức tranh. Hạ vừa đi vừa ngược nhìn lên những đỉnh cây. Mưa ngó thấy trên đó từng sợi nhỏ.

— Một tuần nữa anh về nhà Phượng, ở chơi ít hôm rồi về luôn dưới tỉnh.

- Bác định bảo anh ở trên này học luôn mà.
- Năm nay anh bỏ học, bỏ thi.
- Rồi anh làm gì ?
- Đi chơi. Đi lang thang.
- Sương quá xá. Có cho Phượng đi theo không ?
- Sức mấy Phượng dám bỏ học đi chơi.

Phượng rút cổ lại nói :

- Sao không. Nếu Phượng cũng là con trai như anh.
- Con gái nhất gan hả ? Bỏ học sợ ế chồng sao ?

Phượng đỏ mặt :

- Ai sợ chuyện đó hồi nào. Anh nói ầu.
- Nói đúng tim đen cô rồi chứ còn nói ầu gì nữa.
- Anh nói thể bỏ luôn anh trong này cho đáng đời.
- Làm bộ hoài. Mai mốt anh về tỉnh giới thiệu cho một thằng bạn

anh. Nó thích Phượng lắm.

- Bộ người ta là bánh sao thích ?
- Phượng là bánh chứ còn gì nữa. Một cái bánh bao vĩ đại trong tiệm

bán hủ tiếu.

- Còn anh là gì. Một cây tăm xỉa răng hả ?
- Anh như vậy vừa rồi, không ốm cũng không mập. Có cho thêm mấy ký thịt của Phượng anh cũng không thêm.

— Ai cho đâu mà thêm với không thêm.

Hạ im lặng nghe hai người cãi nhau. Hạ xin đừng bèn lẽ. Làm kẻ đứng bèn lẽ là sung sướng nhất đời không còn gì sung sướng bằng. Nhưng Phượng đâu có để yên, nó khêu Hạ vô :

— Anh ngó bộ cũng không bằng Hạ. Hôm nào hai người đi so cân thử xem.

Hạ đấm Phượng một cái. La lên :

- Ai thêm so.
- Phải cho anh Nguyễn biết rằng trên trái đất này anh là một sinh vật bé nhỏ nhất thế giới.

Nguyễn mỉm cười, không thèm trả lời. Phượng vẫn còn ăm ức :

- Không trả lời là đương nhiên chịu thua. Anh Nguyễn chịu thua

Phượng với Hạ rồi đó.

Nguyễn ngó Hạ nói :

- Hạ có muốn ăn thua không ?

Phượng nắm tay Hạ giật giật nói :

- Chịu liền đi Hạ, mình thắng mà sợ gì.

Hạ cười vuốt những giọt nước mưa bám trên tóc. Thấy cái băng đá

trước mặt Hạ tới ngồi xuống. Phượng và Nguyễn cũng thôi cãi nhau. Nắng vàng ánh bãi cỏ, làm lấp lánh những cánh hoa màu tím. Hạ nhìn qua khoảng rào, nghe ngóng bên ngoài con đường. Tiếng kèn xe vừa mất hút đâu đó ở một ngã tư.

Hạ đứng lên đi vòng vòng một lúc, bỏ mặc Phượng và Nguyễn ngồi trên băng đá. Khi Hạ quay trở lại thì cơn mưa nhỏ hình như đã tạnh. Chỉ còn những giọt nước bám trên lá cây rơi xuống, tinh cờ. Hạ nói :

— Về thôi Phượng.

Phượng gật đầu đứng lên. Nguyễn vẫn ngồi yên trên ghế, bất động. Khi Hạ và Phượng đi được một khoảng, Nguyễn mới đứng dậy nói theo :

— Như thế là nợ nhau đầy nhé. Sẽ đòi nợ.

Hạ nghĩ nợ thì nợ chứ sợ gì. Và bước nhanh theo Phượng ra đường. Người gác cổng ngồi dựa lưng vào thành ghế, cái nón kết ông ta đội sụp xuống mí mắt. Phượng đi ngang qua còn tinh nghịch nắm lấy sợi giây xích rung lên. Rồi cười khúc khích bảo :

— Chắc ông ta ngủ gục.

— Ông ấy mắc cổ với hai đứa mình đấy Phượng ơi.

— Dù sao cũng cảm ơn ông, ông nhé.

— Chúc ông ngủ ngon.

Hai đứa cười ra đứng bên lề đường. Buổi chiều hình như không còn nắng. Những cái xe bán thức ăn đã dọn ra đông hơn là lúc mới vào. Người ta cũng xúm nhau quanh những chiếc ghế nhỏ, cao, lờ mờ trong khói thức ăn và mùi thơm của hành tỏi. Hạ nhăn mặt :

— Trời ơi, sao mà nó đói bụng quá.

— Đừng làm bộ.

— Thật. Đói bụng thật. Mau đi khỏi chỗ này chứ không thì chết cái bao tử cõn con của Hạ mất.

Phượng kéo tay Hạ băng qua đường, nhưng lại đi tránh mấy chiếc xe bán thức ăn hấp dẫn kia. Phượng và Hạ đang đứng trước cổng thư viện. Một dãy con trai ngồi trên những bậc tam cấp nhìn xuống. Hạ bắt gặp trong từng đôi mắt đó một vẻ tinh nghịch. Những đôi mắt của thư viện buổi chiều. Và Hạ biết tại sao họ thường khoái học thư viện, và ra về rất trễ.

— Đi đâu chứ, đừng đây thiên hạ ngắm à ?

— Cũng vui vui chứ.

— Tức bụng thấy mờ chứ vui gì.

Bị Hạ cự Phượng đưa tay vẫy ông xích lô đang ngồi tréo ngoáy xem tờ báo buổi chiều một cách nhàn nhã. Ông ta xếp tờ báo cất, đẩy xe tới. Phượng và Hạ trèo lên ngồi. Tiếng kính koong kính koong nổi lên làm Hạ thích thú, trong khi Phượng chỉ tay nói :

— Xuống đường Lê Lợi đi ông.

Chiếc xe đi tới một khoảng rồi quẹo tay mặt. Hạ nghe có một con chim nào hót trên đỉnh cây. Con đường nhỏ, vắng vẻ của khu cư xá, những bông Đậu ngô thấy lờ mờ qua kẽ lá. Và Hạ nghe được mùi thơm của hoa Phù Dung sắp tàn trong vườn của một ngôi nhà nào lúc xe chạy ngang qua.

chương hai

Buổi sáng trời mưa thật sớm. Cơn mưa đổ từ lúc Hạ thức dậy học bài. Con mèo nhỏ trốn lạnh rúc dưới chân Hạ, nó vẫn làm Hạ giật mình mỗi khi lơ đãng quơ chân đạp lên tấm da mềm mại lạnh lạnh của nó. Con mèo kêu gừ gừ mấy tiếng, rồi im lặng với giấc ngủ muộn, làm Hạ tức cười. Hạ cũng thấy lạnh, những giọt mưa nhỏ bắn lộp bộp ngoài cửa sổ, tiếng cây lá rung động, và tiếng sét thỉnh thoảng nổi lên bất chợt trong bầu trời. Cơn mưa kéo dài, bụi ngùi đến cả những trang sách học.

Chuông nhà thờ đổ cho buổi lễ sớm. Lúc những ngọn đèn đường trước nhà Hạ còn thấp bóng vàng nhòe nhoẹt trong màn mưa. Hạ mở hé một cánh cửa sổ nhìn sang khu nhà thờ. Những người đi lễ mặc áo mưa băng qua đường một cách vội vàng, hay tiến về đó một cách chậm chạp men theo những mái hiên nhà, hay những tàn cây rậm rạp trên cao. Hạ tắt ngọn đèn bàn, xếp quyển sách lại để trước mặt và nhìn sang những cái hoa sứ trắng hình như mới nở trong đêm nay, trước lúc có cơn mưa. Tách cà phê sữa bổ thêm một tí đường còn bốc khói. Hạ uống một ngụm nhỏ, nghe nơi đầu lưỡi mình một cảm giác thích thú và hương thơm cà phê làm trí óc Hạ tỉnh táo đón nhận một buổi sáng sớm đầy hơi lạnh. Không hẳn là nỗi buồn, nhưng Hạ nghe lòng mình lao đao với những giọt mưa gõ nhẹ, và buổi sáng không thấy được ánh mặt trời qua khoảng cây trồng mọi ngày. Tháp chuông của ngôi nhà thờ vươn cao lên, lờ mờ trong màn mưa. Những con bồ câu nhỏ sáng hôm nay chưa buồn thức dậy.

Chúng cũng trốn hơi rét, trốn những giọt mưa nhẹ nhàng lạnh bạc kia. Trước mặt Hạ, qua khung cửa sổ, những cây sứ trắng trở đầy bông sắp thành một hàng ngang trong khu giáo đường, xung quanh màu xanh và màu đỏ nhạt của hoa có giầy leo trên khoảng rào song sắt im lìm. Tiếng chuông từ trên cao lưng chừng trời vọng xuống, tỏa rộng ra một khu phố đang còn nhắm mắt. Một cánh cửa sổ mở và một bóng đèn học, rồi bóng đèn vừa tắt. Hạ có thể là một người thức dậy sớm trước đầu ngày, trước khu phố, và trước cả những người đi lễ. Hạ ngồi đây với tách cà phê bốc khói, bốc hương thơm và, một buổi sáng mưa ngày ngật u buồn.

Tiếng chuông buổi sáng quánh đặc hơi mưa. Hạ thích được làm một người đi lễ sớm. Một người đi chậm chậm dưới hàng cây nhiều lá non, và một người im lặng trước những điều cầu nguyện. Nhưng Hạ không có đạo, và Hạ cũng không mong ước được trở thành một người có đạo.

— Chị Hạ ơi, thức chưa ?

Tiếng gọi của Đông dưới nhà. Tiếng gọi của buổi sáng sớm chỉ có Đông và Hạ thức. Đông bung lên một ly sữa nóng. Nó vừa đi vừa húp,

cái chớp bên ngoài lóa lên cho thấy dáng Đông khum khum, chậm chậm về phía Hạ. Đông kêu lên :

— Trời đất ơi, sao tối thui vậy, bộ chị tắt đèn hả ?

Hạ quay lại, tia chớp loé sáng một lần nữa. Và Đông với tay bật đèn. Ly sữa để trước mặt Đông bên cạnh tách cà phê của Hạ. Đông ngó ra cửa sổ nói như than thở :

— Lại mưa buổi sáng. Đi học cực ghê gớm.

— Đông có lạnh không ?

— Lạnh chứ. Nên phải uống một ly sữa nóng thật nóng cho ấm bụng

— Chứ không phải tranh uống sữa với em bé hả ?

Đông cười. Nụ cười tươi tắn như giọt mưa đọng trên chấn song cửa sổ. Đông là con gái lớn của cậu Bảo. Hạ ở nhờ nhà cậu để đi học. Ít lâu nay ba má Hạ trên Đà Lạt vẫn gửi thư về bảo Hạ tính chuyện xin chuyển trường, về Đà Lạt học. Hạ chưa muốn xa thành phố này, vẫn thích ở trọ nhà cậu Bảo, một mình trên căn gác dành riêng cho Hạ. Đà Lạt là thành phố tuổi thơ của Hạ, người ta chỉ về với tuổi thơ khi nào tâm hồn ngấy ngát với những cơn sóng đời. Hạ cũng nghĩ thế, và Hạ không về đó với bước chân của người con gái vừa bước vào tuổi mười bảy. Hãy đợi hai năm nữa, Đà Lạt nhé.

— Chị tắt đèn chi thế ?

— Chị thích ngồi nhìn mưa qua một khoảng tối. Đông thấy không bên kia là khu nhà thờ. Chị chưa bao giờ qua bên đó. Những bông sứ trắng như tuyết, những chùm hoa leo đỏ thắm, tím nhạt. Những thứ đó đang là mưa. Chị thích mưa trong một bầu trời mù mù như sáng hôm nay.

— Đông cũng thích mưa, nhưng nếu mưa tạnh để cho người ta đi học khỏi bị ướt thì chắc thích hơn. Hãy mưa khi người ta ở trường về.

— Cậu mợ thức chưa Đông ?

— Đang ở nhà dưới.

— Sáng nay Đông định đi học bằng cách nào ?

— Mang theo áo mưa.

— Hai đứa mình đi tắc xi nhé ?

Hạ cười :

— Thôi. Đi xích lô đạp. Cái ông xích lô đạp quen của mình ở bên kia đường trước cổng nhà thờ đấy.

— Đi xích lô đạp chật thấy mồ, và dễ bị ướt lắm.

— Kêu ông ấy che mấy tấm bạt bằng vải nhà binh lên.

— Cũng ướt như thường.

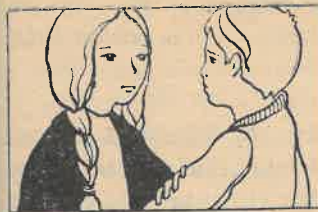
— Vừa lạnh vừa run vừa tới trường mới thích.

Đông rũ ra cười :

— Trời ơi thú cái gì mà thú. Lúc này chị nhiễm mấy nhân vật trong tiểu thuyết nặng rồi.

— Tại Đông còn nhỏ, Đông chưa biết.

(còn nữa)



những ngày gần nghỉ hè

• minh nguyên

• THỨ BA, HAI MƯƠI LĂM

Bích Chi đeo em đi học bằng chiếc xe đạp cũ kỹ. Đạo này đường vắng hoe áo trắng. Hai giờ hơn rồi mà hai đứa vẫn còn nhong nhong dạo chơi. Bích Chi bảo : gần nghỉ hè rồi đi học làm chi cho sớm, tội mình giả bộ làm kiêu một bữa đi, chứ suốt năm cứ đi phần lực hoài mệt lắm. Em phá ra cười làm chiếc xe rung rinh và mặt Bích Chi thoáng nét nhăn nhó, tội nghiệp.

Ngang căn nhà gỗ, em thoáng thấy bóng anh chàng thường ngày ngồi đợi, nhìn em và Bích Chi rồi mỉm cười. Em dụi mắt bấm tay Bích Chi, con nhỏ cười : a, hôm ni xe số 4511 có ở nhà mi hí. Suốt nửa năm học nay, ngày nào em và Bích Chi đi ngang đây cũng thấy dáng anh chàng ngồi đợi. Hai đứa thuộc luôn số xe của anh chàng.

Bích Chi đang đạp ngon tron, em bỗng cấu vào lưng nó mấy phát.

— Chi ơi tội con Hòa bên ni tề, qua nhập bọn hấn đi chơi hí.

Hai đứa băng qua đường, đạp theo tụi nó về Cồn ăn chè. Gió mát ghê, em ngồi sau sung sướng chỉ tội con nhỏ Chi, tài xế lý tưởng của em phải cong lưng đạp. Mùa này về Cồn ăn chè bắp là nhất, chỉ «nghiệt» một nổi là khó nuốt quá, mấy anh con trai cứ ngồi «dòm» hoài dụi ghê. Ăn xong tụi em thông thả đạp lêu trường. Đường Lê Lợi vắng người thật dễ thương. Năm ni hè tới báo hiệu bằng phượng nở nhiều ghê, tụi em ngồi học không yên cứ vờ vờ nhìn ra mấy cây phượng hoài. Đứa trường tụi em chỉ đứng ngoài cổng chơi. Phòng học nào cũng buồn bã với những cánh cửa sổ khép hờ. Mấy tụi bạn châu đầu vào nhau hỏi xem đã viết lưu bút đầy đủ chưa, lớp em đưa nào cũng có quyển sổ dày cộm để viết kỷ niệm, tụi nó viết thật ngộ nghê, và nghịch như quý. Chẳng hạn muốn viết cho em Phương Khanh người hoàng phái tụi nó ghi «Mụ Khanh», cho con nhỏ Phiệt thì ghi «thước mốt».

Em đang đứng chơi vờ vẫn trước cổng trường thì «anh chàng nhà gỗ» lướt xe ngang mỉm cười, anh chàng có xe số 4511 đó mà. Em thì thầm với Bích Chi : Mi xem bữa ni hấn gan chưa tề, dám lướt xe ngang Đ.K mà

không sợ rụng tim. Chơi một lát tại em đi về, hẹn ngày mai tái ngộ và đi chơi nữa.

● THỨ TƯ, HAI MƯƠI SÁU, BUỔI SÁNG.

Tất cả gồm mười bốn đứa, bảy chiếc xe đạp rủ nhau đi lang thang. Thúy bảo : tại mình « trực chỉ » đi, hết đường Lê Lợi, xuống đập đá, qua Vỹ Dạ về luôn biển Thuận An chơi. Cả bọn gật đầu tán thành dù biết rằng không thể giang hồ tới đích được. Xui cho em và Bích Chi mới đeo nhau đi một đoạn đường gặp phải hai chàng đi honda kè kè theo một bên. Cậu quá em thọt vào lưng Bích Chi, nói nhỏ :

— Hai thằng hôm qua mình gặp dưới cồn đó Chi ơi.

Hai đứa lúng túng, Chi cố đạp thật mau, em thì bỏ nón xuống che mặt lại nhưng vẫn không thoát khỏi hai cặp mắt cú vọ. Anh ngồi sau bảo :

— Về Cồn ăn chè hả ? Cho anh đi với.

—

— Răng lại im rứa, trả lời đi.

Em tức cười ghê không biết làm chi cả, mặt thì đỏ bừng. Em nói nhỏ :

— Đem bông về cho mạ cấm không bị la chừ.

Anh ngồi sau cười :

— Nhà anh ở Đà Nẵng mạ không la mô, vài bữa vô Đà Nẵng chơi nghe.

Bích Chi cúi :

— Đi theo làm chi dị rứa, đi chỗ khác đi.

Một lát em và Bích Chi cũng thoát nợ nhưng bị tại bạn bỏ rơi một khúc đường xa. Bích Chi phải gò lưng đạp rút vữa rửa thậm hai chàng quý. Đường về đập đá dễ đi, cả bọn đạp mau ơi là mau. Nhìn một hàng xe đạp màu trắng đi, dễ thương chi lạ. Càng về xa đường càng đẹp và nên thơ. Có dòng sông nhỏ uốn mình theo con đường, hai bên dừa rữ. Nhịp cầu còm thông nối liền hai miền xinh làm sao. Ngang Nam Phổ, quê của Bích Chi em giả vờ hỏi : Gái Nam Phổ làm sao hở Bích Chi ? Con nhỏ dị đồ mặt : Làm sao thì làm sao, mi hỏi chi rứa ? Em khúc khích cười khiến Bích Chi cúi qua đời bỏ em giữa đường. Đây về Thuận An còn đến bảy, tám cây số nữa tại bây dám đi không ?

Chẳng đứa nào dám trả lời háng hái như lúc đầu, có lẽ mệt và mất nhiều « ca-lo-ri » rồi đó. Cuối cùng cả bọn quay trở lui và chia tay ở nhà Bích Chi.

Em dặn hớ :

— Khi mô đi học ra bờ sông đứng gọi tau với nghe Bích Chi. Em đạp xe qua đập đá mệt đứt hơi, về nhà phịa với chị Tuy :

— Em mới về Thuận An chơi, vui ghê. Chị trở mặt ngạc nhiên : đi xe đạp mặc áo dài ? Em cười : chừ sao, hè rồi phải thể thao một tí.

● THỨ FIVE, BUỔI CHIỀU.

Lớp học vắng vẻ, chỉ có em, Chi và Hòa. Mấy đứa kia rủ nhau nghỉ hè. Có lẽ đây là buổi học cuối cùng trong năm của ba đứa. Ban tam ca lên

lớp ngồi hát ồm ồm. Em lên hái chùm lá phượng lên lớp ngồi bóí. Mỗi đứa ngắt một chùm lá rồi đếm : may mắn, thành công, thất bại, hoàn toàn. Chiếc lá cuối cùng của em là chiếc lá thành công, mà thành công chuyện gì kia hỉ, em ngồi bóí vớ vẩn ghê.

Tự nhiên thấy buồn kinh khủng. Nhìn quanh trường toàn một màu đỏ ối. Năm nay phượng nở nhiều, các chị đi thi chắc gặp nhiều may mắn. Ôi, Đồng Khánh thương yêu, sắp xa mi rồi đó mặc dù chỉ ba tháng hè ngắn ngủi. Những ngày cuối một năm học, thật mong manh, buồn bã. Nghỉ hè rồi, con đường em thường đến trường hết được gọi là con đường trắng. Bích Chi nói với em : Nữ sinh Đồng Khánh nghỉ học đường Lê Lợi hết dễ thương. Em mỉm cười bằng lòng với nó. Nghỉ hè rồi, chắc em buồn lắm, nhất là mỗi buổi chiều ngồi nhìn ra sông, những sáng thức dậy không biết phải làm gì. Nhớ nhất là những ngày cuối cùng, những ngày « mong manh như nắng hạ ».

Biệt ly, nhớ nhưng từ đây nhé, Đồng Khánh thân yêu : dù chỉ ba tháng hè ngắn ngủi.



số 53

ĐẶC BIỆT ĐỆ NHẤT CHU NIÊN

- Bạn đọc cả năm quên mua một số, hụt mua một số báo Đệ Nhất Chu Niên là bạn sẽ phải tiếc... điên lên.
- Một số báo nhiều tâm tình nhất của Tòa soạn, chủ nhiệm, thư ký tòa soạn sẽ rỉ rả tâm sự những vui buồn của một năm ngồi ở kho sách nhà in 38 Phạm Ngũ Lão.
- Một số báo được chăm sóc từ hai tháng trước. Trên ngập thơ văn ngon mắt. Phóng sự về tòa soạn dòn như mưa đầu mùa rơi trên mái tôn.

100 TRANG 100 ĐỒNG. ĐẶC BIỆT TÒA SOẠN SẼ TẶNG MỖI BẠN NGỌC MỘT BÔNG HOA HƯƠNG DƯƠNG TUỔI NGỌC KỶ NIỆM ĐỆ NHẤT CHU NIÊN

tâm hương

Ngày tháng đó một mình tôi với núi
Vời những tờ thư trong lòng bàn tay
Cùng những lời em trong lòng giấy
Và tình em căng mạch tim đầy

Ngày tháng đó một mình tôi với nhớ
Trời thênh thang, dong ruổi mây cao
Hồn khép nhỏ cho tình khao khát
Tay vươn xa cho cách biệt về gần

Rồi cứ thế một mình vui cũng đủ
Không cà phê, thuốc lá với nhạc rờn
Tôi vẫn thế đã quen đời khốn khó
Ít đầu tư vào những thú vui chung
Hái lá núi vẽ em bằng hình tượng
Thả gió chiều cho mong nhớ với theo
Nghe hương tóc trên hoa rừng rất
ngọt
Vào hồn tôi từng sợi mỏng hương
yêu

Khi đốt khói cơm chiều nghe rất ấm
Ngậm giữa môi vui những cọng cỏ
tình
Như ngậm tóc em giữa ngày mưa ướt
Chợt không đứng buồn tủi một mình
TRẦN TUỜNG TRÌNH

tuổi nhớ

em một đời xanh tóc mai tuổi nhớ
lời nào khô, chim bông bỏ xa rừng
khi lia người, ta lắng nghe hơi thở
suốt đêm dài hôn ối, sao cứ mãi
rưng rưng

sợi biếc

Nắng mới vừa xanh phiến lá non.
em qua từng sợi nắng hanh dòn.
chân chim bước nhẹ cùng năm tháng,
chở đến lòng tôi một chút son.

tôi

Tình sẽ xanh như sợi nắng mai,
khi em bước nhẹ đến bên ngày,



có đàn bướm bướm nghiêng đôi cánh
lộng lẫy theo nàng hương cỏ may.

HẠC TRẮNG

bông sứ trắng

Ta trở lại con đường sứ nở
Trắng hồn ta trắng cả vàng mây
Em đã về giữa trời tưởng nhớ
Ta một mình lê gót qua đây

áo thu phai

Ngan ngát một trời hương thu bay
Chợt ra phơ phất áo thu phai
Mất nai một phút thành điên dại
Gửi cả tim hồng trong áo bay

bông dung

Trời cũng sương mù gió hắt hiu
Bông dung sách vở cũng buồn theo
Thấy thềm mái tóc che chiều cũ
Hiu hắt lòng ta nhớ ít nhiều
TRẦN PHƯƠNG VŨ

buổi sáng

Em đưa tay hứng lấy
Giọt sương sớm trên cành
Nghe hơi sương lành lạnh
Mới hay rằng nhớ anh

buổi trưa

Em về học một mình
Trong vườn vắng lặng thinh
Nghe lá rơi xào xạc
Mà ngỡ bước chân anh.

buổi chiều

Nắng ngoài song tắt vội
Buổi chiều xuống âm thầm
Chợt nghe lòng héo hắt
Nhớ anh nhiều, anh ối
TRƯỜNG THOẠI

buổi sáng trong vườn

buổi sáng nay sương nhiều như mưa
đồ

bé mừng vui tựa ngọn lá vừa xanh
những cánh hoa khóc thầm bên cửa
sổ

bé quý ôm đợt nắng mỏng xuyên
cành

bé gọi khẽ, đám mây nào dưới cổng
xin vào đây góp vội chút dư hương
dù tiếng hát có làm sương mờ động
bướm lẻ loi đôi cánh mỏng khôn
lường

những lá thư viết hoài chưa muốn
gửi

bởi sương đan kín nẻo bướm hoa về
bé ngần ngại chờ giọt sương rơi xuống
đầu dằm buồn treo giọt đắng đậm mê
RĂNG KHÈNH

vấn đời đời vấn vương

đã buồn dòng máu tuổi xưa
trái tim còn lại những mùa đau
thương
ta ôm mảnh vỡ thiên đường

chờ người về cõi khói sương ân tình.
MẶC VŨ

tình

trao em hoa hồng đỏ,
ra về anh ngắm trông.
trao em tờ tư nhỏ,
để về anh ước mong.
NGUYỄN THỊ D. PHƯƠNG

ngậm ngùi

Trong như tiếng hót chia vôi
Hồn em bông chốc nụ cười chia hai
Trở về kỷ niệm mờ phai
Tuổi hồng bướm bướm vụt bay mất
rời.

Lớn lên thấp thoáng ngậm ngùi
Nghe nghiêng mắt nhỏ, bóng người
đi qua

DƯƠNG LIÊU

mùa trăng

Và ta như đã bỏ quên
Những ngày tháng cũ bên thềm nhà
xưa

Em mùa nguyệt tỏ rất thơ
Xin ta chết tím trăm tờ lá non.

xác bướm

Ta con bướm ép hôm nào
Nhớ, quên khổ sở giữa màu mực
xanh

Một đời rồi cũng quẩn quanh
Trong trang vở cũ an lành thôi em.

trong mưa

Buổi về thu lạnh trong mưa
Tay nắm nhánh ứa đã vừa nhớ nhưng
Ta như dáng thú ven rừng
Ngắm trăng lên thấy đau cùng nỗi vui
NGUYỄN NGỌC NGHĨA



CỬA TIỆM BÁN TỪ CÂY KIM
ĐẾN CHIẾC PHITHUYỀN

bạn có biết

— Loài chuột không chịu được nắng, nếu đem chúng phơi ra nắng trong khoảng nửa giờ chúng sẽ chết.
— Rệp khi đói đốt đau hơn khi no.

— Sự tử tuy to xác như vậy mà trái tim rất nhỏ so với các loài thú khác.

— Nọc của loài rắn độc nhất vào mùa xuân.

— Rắn khi ngủ vẫn mở mắt vì mí mắt của nó có những vảy trong suốt.

— Muốn đổ nước sôi vào chai mà không nứt. Trước hết, bạn hãy đặt chai lên trên một giẻ ướt đã. Bạn hãy thực hành đi.

HIỀN VIÊN

đoán tính tình

— Người thường tắt diều thuốc bằng lối cọ dầu vào trong đĩa là người đang có nhiều việc gấp rút, cần giải quyết.

— Người dăng trí thường để diều thuốc cháy ra tro.

— Tắt diều thuốc bằng lối búng cho bay đóm lửa đi là người hoài nghi cả chính mình.

— Dí tàn thuốc xuống đĩa cho đến tắt là người nóng tính, hay nổi giận, dễ xúc cảm và luôn luôn bất mãn cuộc đời.

— Chà cho nát tàn thuốc trong đĩa hoặc dưới chân là kẻ háo thắng bất mãn vì đã gặp nhiều thất bại.
...

hỏi người ăn cắp

Ở một xứ đây kẻ cắp người ta đã ghi những lời như thế này dưới chân một tượng Đức mẹ bằng vàng :

« Hỏi các người ăn cắp, xin các người đừng vào đây làm chi vô ích, vì ở đây không có gì đáng giá, không tiền bạc, không máy móc, không tất cả... vì đã nhiều người vào đây và thất vọng rồi. »

ĐÔNG DU

bạn có biết

Trường đại học California, Hoa Kỳ vừa tiếp đón trung bình một cựu sinh viên mà mười năm trước đây đã rời trường hơi sớm đó là Neil Armstrong, người đầu tiên đi lên cung trăng. Chàng phi hành gia khét tiếng này về trường khánh thành một trung tâm nghiên cứu, và chàng đã lợi dụng chuyến đi này để học cho xong và thi đậu được bằng không gian. Luận án của chàng nói về kỹ thuật đáp xuống mặt trăng.

NGUYỄN PHAN DŨNG (ĐN)

thế mới là sống

Một tỉ phú ở Texas trước khi chết đã dặn phải chôn ông ta mặc quần áo cao bồi cùng với chiếc xe

Cadillac. Phu đào xong cái hố thiệt lớn rồi hạ chiếc xe bóng loáng Cadillac trong có nhà tỉ phú quá cố mặc quần áo cao bồi thật hách đặt ngồi trước tay lái.

lông mi

Mấy bạn kíp tóc muốn có một bộ mi dài khỏi phải cần thoa thuốc chi cả. Dung Ngã mách hộ cùng quý bạn lấy kéo xấp lông mi (xấp một chút ngoài đầu sợi lông thôi nhé) mỗi lần rửa mặt bạn không được động tay vào mắt, nên lau mặt bằng khăn ướt, nửa tháng sau bạn sẽ có một bộ lông mi dài theo ý muốn (trong thời gian đó bạn không được soi gương hay hỏi bạn bè «lông mi tau có dài không mi»). Đó là điều tối kỵ.

một cách câu khách

Một trạm xăng ở Long Island đã thấy danh số tăng gấp đôi kể từ ngày chủ trạm mượn được ông thợ cạo râu thật khéo và mau lẹ. Chỉ trong 50 giây. tức thì giờ đủ để đồ xăng, ông ta cạo râu cho chủ xe hơi cứ ngồi trước bánh lái, mà ông ta cạo râu thật cẩn thận chứ không phải cạo lấy lệ đâu nhé.

NỜ PHÊ DUNG NGÃ (ĐN)

kỷ lục

— Trong một khoảnh khắc tờ sẽ vẽ xong đủ thứ : nhà cửa, cây cối, núi sông ..

— Láo khoét.

— Đây bồ coi. Và vẽ một vòng tròn.

— Cái chi lạ vậy ! ?

— Trái đất đấy bồ ạ !

chuyện lạ xứ người

Ở xứ Tây Ban Nha người ta đón tiếp khách trọ ly kỳ ghê lắm bạn ạ.

thư của chủ tiệm kính gửi chủ nhiệm

Thưa ngài,

Trong Tuổi Ngọc số 53, tức số Đặc Biệt Đệ Nhất Chu Niên, tôi có viết một loạt bài về tòa soạn, và riêng ngài rất kỹ. Vậy ngài nhớ đóa... mua báo sớm mà đọc kéo hết vì số báo in có hạn, không dành phần để tặng tòa soạn như mọi số báo khác.

KIẾN VÀNG

Không bấm chuông, gọi cửa, không có quản lý khách sạn đón tiếp. Người ta chỉ xuất hiện sau một tràng vỗ tay của bạn. Nếu bạn xui xẻo gặp lúc người bí mật ấy đi vắng thì bạn sẽ phải vỗ tay mãi mãi. Bạn ngọc thủ tượng cảnh ấy mà buồn cười chết được.

ĐÔNG DU (ghi)

lời thề

— Ở Pháp, một thiếu phụ nọ có con đau nặng. Chị ta tâm niệm... nếu Chúa cứu sống con, chị sẽ đi bộ đến Jérusalem hành hương. Đưa bé khỏi bệnh và trong khoảng cuối năm vừa qua, chị đã đi bộ đến Jérusalem.

— Tại Ukraine ở Nga có anh chàng nọ đang đi giữa đồng trống bỗng bị sấm sét nổ vang trời sập đất. Anh quá sợ chết liền cầu nguyện Thánh Nicolas : « Nếu Ngài cứu tôi khỏi chết tôi xin cúng Ngài số tiền bán con ngựa tôi đang cưỡi đây ». Anh chàng thoát nạn, qua hôm sau giữ đúng lời hứa, anh ra chợ bán con ngựa nhưng lại đem theo một con gà trống. Có người hỏi mua anh

đưa điều kiện: Giá con ngựa 15 đồng Nga, giá con gà 15.000 đồng, nhưng chỉ bán chung không bán lẻ một con. Rốt cuộc, anh bán 2 con vật, và dâng số tiền bán con ngựa 15 đồng cúng thánh Nicolas.

giết bằng ánh sáng.

Ở Đan Mạch cũng như mọi nơi trên thế giới có cái phiền là bị sự quấy rầy của những sản phẩm khiêu dâm. Hoặc là báo, hoặc là sách, hoặc phim, hoặc những bức hình bán lẻ lút. Kiểm soát, ngăn cấm, tịch thu những món đó rất khó khăn. Bởi vì hai giới cung cấp và tiêu thụ đều tỏ ra có thiện chí, họ sẵn sàng vượt mọi gian lao để bí mật tiếp xúc với nhau. Tháng 9 năm 67, Quốc hội Đan Mạch bèn chấp thuận một biện pháp đối phó: cho bán thả cửa, cho mua tự do. Trong khi các nhà đạo đức xoắn xuýt, thì các tay tở in loại khiêu dâm kêu trời: « Chết cha tôi rồi » Quả nhiên, chết thật. Từ đó chẳng có ma nào mua sản phẩm khiêu dâm nữa. Giới kinh doanh bèn tung mọi sáng kiến ra, hoạt động chỉ chết. Họ lập những cửa hàng riêng, treo bảng thật to: Porno shop, Sex Bazaren v.v... Thấy không ăn thua, họ cho nghiên cứu, đổi lại những nhan đề tác phẩm nào chưa được hấp dẫn, họ in lại bìa mới ngoạn mục hơn. Khách hàng vẫn lơ. Họ bèn cho đại hạ giá. Biển sản phẩm khiêu dâm thành món hàng vừa túi tiền của mọi người, để phục vụ đại chúng, phục vụ đa số. Vẫn ế ! Lại cố gắng nữa, quảng cáo đầy đường, bằng hình vẽ, bích chương bằng khẩu hiệu néo sáng choang. Khắp các góc đường đều có chỗ bán tự động, khách hàng cứ tự tiện vút

tiền vào lấy sách ra, không phải e thẹn với ai cả. Rốt cuộc thỉnh thoảng mới có một cụ già mua một món, hoặc một du khách đến chọn một món đem về nước khoe chơi. Kết quả: của ấy tựa như phim để chụp hình, phô ra ánh sáng là hồng liền một khi. Nhà cầm quyền Đan Mạch cao tay thiệt. P. (ghi)

giọng thanh

Một nữ ca sĩ tập sự vừa hát xong một bài, hỏi giáo sư:

— Thầy xem giọng em hát liệu có giúp em mai sau làm được việc gì nên chuyện không?

— Được lắm, thưa cô ! Đề la khi có hỏa hoạn thì tuyệt.

mất vợ

Vợ chồng một ông nông dân ra tỉnh vào một tiệm tạp hóa lớn. người đồng chen chúc nhau nên bà vợ lạc mất. Ông ta hoảng hốt. Chạy ngược chạy xuôi tìm. Cô bán hàng hỏi:

— Thưa ông muốn gì ạ?

— Tôi vừa mất vợ.

— Thế xin mời ông lên tầng hai, quẹo bên phải vào gian hàng bán đồ tang điệu.

KYM THOA (NTH)

đàn bà

— Đàn bà là con chim đẹp nhất dưới trời.

MUSSET

— Người đàn bà có một mùi hương thơm nhất là người không xúc dầu thơm.

PLAUTE

làm ơn trả tiền trước

Một ông vào tiệm nước kêu nguyên một chai rượu. Ông chủ nhà hàng tỏ mò hỏi:

— Thưa ông, ông uống hết một chai rượu?

— Hết chứ, tôi uống để quên đời. quên vợ, quên tất cả mọi sự...

— Nếu thế thì xin ông vui lòng trả tiền trước.

cạnh tranh

Một ông có một cửa tiệm nhỏ bán quần áo, bị hai tiệm lớn cạnh tranh hẫi bên. Nhà bên phải treo một cái bản thật lớn. Quần áo ngoại quốc đẹp nhất, bền nhất. Bên trái treo bảng to không kém gì: Quần áo rẻ nhất, lịch sự nhất. Sau một hồi suy nghĩ, ông bèn cho treo bảng có vắn vắn 2 chữ: Cửa chính.

nhANH LẮM MÀ

Ông Tèo thiếu ông Ông Tí 3000 đồng, hôm nay là ngày cuối hạn trả nợ mà ông không còn một xu. Nghĩ ra được một kế, ông bèn gọi cô ở lên bảo:

— Tao đi đây. Tểu có người nào lại kiếm tao thì nói là tao đi Mỹ với ông chủ rồi nghe không?

— Dạ dạ. Ông cứ tin nơi con.

Một lúc sau, ông Tí đến. Cô ở bảo rằng ông Tèo không có nhà. Ông Tí cần nhân:

— Đi Mỹ? Nhưng mà chừng nào về chứ?

Cô ta nhanh nhẩu:

— Dạ không lâu đâu. Ông chủ con đi không tới trưa là về ngay ấy mà!

— !!!

PIANO (cóp)

thuốc trừ chó cắn

Bên Mỹ người ta vừa cho biết mỗi năm có đến 7.000 vụ chó cắn những người phát thơ. Các nhà chuyên môn bèn nghiên cứu một chất

thư của phó tiệm gửi nhĩ vị

thư ký tòa soạn

Thưa nhĩ vị,
Song song với loạt bài của chủ tiệm KV, tôi có hí hoáy vẽ được một loạt hoạt họa về tòa soạn, nhân dịp Đệ Nhất Chu Niên của quý báo tôi xin giới thiệu nhĩ vị với giá rẻ rẻ. Mau tới thương lượng để kịp làm bản kẽm, kéo trễ uống.

KIẾN EM

hóa học có tác dụng làm cho chó bớt nòng nẩy mỗi khi hít được mùi này. Người ta dự định phát cho các ông... phát thơ thứ thuốc này để xử dụng khi hành nghề. Ý kiến rất hay! Nhưng nếu kẻ trộm cũng lại... đi ăn trộm thứ thuốc này mà hành nghề thì thật là... hết thuốc chữa!

ở bản sống lâu

Một chuyện viên y khoa về da, người Anh, Bác sĩ Brin Russell cho biết rất nhiều bệnh ngoài da được phát sinh bởi sự ăn ở quá độ sạch sẽ, kỳ cọ quá kỹ ngoài da. Không biết ông bác sĩ khi tuyên bố như thế có sợ các hãng sản xuất xà bông buồn lòng chăng?

GIANG THANH BÌNH (ghi)

còn chỗ trống

Một ông nọ đến đặt hiệu bán hoa làm cho một vòng hoa tang với giải « my băng » có đề hàng chữ: « Xin yên nghĩ. Hẹn gặp nhau »

Một giờ sau, ông khách gọi điện thoại lại dặn:



— Thêm dùm « trên thiên đàng » nếu còn chỗ trống.

Hôm sau ông khách đến nhận vòng hoa trên đó có ghi cả câu dài « xin yên nghĩ. Hẹn gặp nhau trên thiên đàng nếu còn chỗ trống ».

HOÀNG NHẬT THÙY

Lần mất điện lớn nhất

Lần mất điện lớn nhất trong lịch sử là lần 7 tiểu bang phía Bắc Mỹ và ở Ontario, Gia Nã Đại, bị mất điện từ 9 tới 10 tháng 11 năm 1965. Chừng 30 triệu người đã bị chìm đắm trong bóng tối. Chỉ có 2 người chết. Tại thành phố Nữ Ước điện đã bị cúp lúc 5 giờ 27 chiều.

Máy phát điện lớn nhất

Máy phát điện lớn nhất thế giới hiện nay là một máy phát điện khả năng 800.000 KW, ráp từ tháng 8 năm 1963, tại Leningrad, Nga Xô.

Nhà máy điện chạy bằng sức nóng mặt trời

Lò sức nóng mặt trời lớn nhất thế giới là ở phòng thí nghiệm năng lực mặt trời trên núi Mont Louis, đông bộ Pyrénées, Pháp.

Q.B.H (ghi)

Mẹo vặt

— Các bạn ngọc có những bình

bằng thủy tinh lâu ngày bị mờ, chẳng hạn các bình hoa. Chờ làm sao cho sạch đây? Các bạn hãy cho vào bình đầy vỏ khoai tây rồi đổ nước vào, ngâm cho đến 4 ngày sau. A lê hấp đem ra rửa sạch. Cam đoan trắng như mới.

— Để để phòng sơn khô lại trong những hộp sơn còn sót lại. Các bạn ngọc hãy đóng chặt hộp sơn và để ngược nó xuống đất (đáy ở trên, nắp ở dưới) sơn đã được giữ an toàn rồi đó!

— Nấu nước sôi để làm vệt, các bề nhó cho vào nồi một ít xà bông. Nhờ vậy, sau này các bề nhó lông vệt nhanh lắm, chẳng còn sợi nào « ngoan cố » đâu.

HẠNH (sưu tầm)

Ông giáo sư văn chương độc đáo

Giáo sư Bonhomme ở Londres (Anh Quốc) được cử vào dạy lớp văn chương cho tù nhân gương mẫu tại khám đường Wands Worth. Tất cả các tù nhân trong khám đều được theo lớp tối về văn chương cổ điển của giáo sư. Nhưng thay vì dạy chữ, ông giáo sư lại thích làm liên lạc viên cho tù nhân với gia đình họ và giúp họ thực hành triết lý « vượt ngục »! Ông còn lên giúp họ một số dụng cụ cần thiết nữa: nào dây, nào dao, nào khoan, nào búa v.v...

Không dè một đêm nọ lính gác đã bắt gặp 30 tù nhân, đang cưa, đục, đục, làm chìa khóa giả mưu toan mở cửa vượt ngục. Thế là vì chưa thuộc bài và ông giáo sư « được » vào ở hẳn trong ngục!

TY TY N. YẾN (ghi)

— Tưởng cũng nên nói rõ thêm tên Minh là em họ tôi, anh ruột Văn Anh, còn Giang thì em ruột tôi, cùng tổ chức sinh nhật một ngày một nhà.

— Hôm đó mày đi không Nguyên? Anh tôi hỏi.

— Không chắc! (Tôi bần khoản nghĩ đến lời bố tôi nói) nhưng nếu anh chờ em đi thì đi.

Tôi choáng người khi thấy trong nhà đông quá. Nhưng sao mà toàn quần xanh áo đỏ, áo tím. Thì ra đó là các đấng kẹp tóc bạn của em tôi. Sau khi qua những phần nghi lễ thường thức và khi bắt đầu ăn uống, tôi cố gắng vui vẻ, cười nói để khỏi phải lộ cái chán nản vì đông người quá ra ngoài mặt. Nhưng đang cười nói oang oang đột nhiên tôi thấy một cặp mắt đen lay lay mở lớn đang nhìn tôi. Tôi mỉm cười và chủ nhân của cặp mắt đen lay lay đó cũng mỉm cười với tôi.

Kể từ lúc đó tôi cứ chăm chăm đôi mắt đen lay lay ấy. Và nàng cúi gằm mặt xuống, ửng hồng đôi gò má. Tôi chợt thấy trong lòng tôi gọi lên một thứ tình cảm khó tả. Trong khoảnh khắc tôi cảm thấy tất cả tan biến đi chỉ còn lại mình tôi với nàng. Tuy đứng gần mà sao lại gần cách nhau quá. Đột nhiên một cái chạm mạnh vào người tôi và một giọng nói vang lên:

— Nghĩ gì mà mơ mộng quá vậy bồ? Xuống lấy dùm anh ly nước lên đây.

Tôi bước xuống nhà mà mắt vẫn nhìn nàng. Nàng lại liếc mắt nhìn tôi. Khi thấy tôi nhìn nàng lại cúi gằm mặt xuống và hai gò má nàng càng đỏ hơn.

Tôi xuống nhà dưới cầm vội ly rượu lên. Vừa bước lên nhà tôi thấy một bóng người hiện ra ở khung cửa. Hăm lại không kịp tôi đâm sầm vào người đó và để khỏi ngã, người ấy loạng choạng dựa vào tường, khi đã định thần lại thì hỏi ôi, người đó là một người con gái, và người con gái ấy không ai khác hơn là nàng. Ngượng ngập, tôi ấp úng.

— Xin lỗi! ... Xin lỗi...

Tôi biết nói cái gì bây giờ vì nàng là bạn em gái tôi, tôi nói đại:

— Xin lỗi em nhé tôi vô ý quá...

Nàng gập mặt xuống lí nhí:

— Có gì đâu anh.

Đến lúc đó tôi nhận thấy trên tay áo trắng của nàng đỏ thẫm vết rượu từ ly rượu của tôi sóng ra:

— Chết tôi làm bẩn áo của em rồi — Thôi xuống dưới này lấy khăn ướt anh lau cho.

Tay cầm khăn ướt, tôi bình tĩnh lau mạnh vết rượu trên tay nàng. Bất chợt tôi ngược mắt nhìn lên, thấy cặp mắt nàng đang nhìn chăm chăm vào tôi mặt ửng hồng, môi nhếch cười. Đang hăng hái tôi lúng túng hẳn đi. Chiếc khăn tự nhiên thông xuống và nàng cũng bối rối không biết gì tôi, mặt đỏ như ánh mặt trời mùa hạ, nàng quay đi chỗ khác dấu nụ cười và giọng nói chỉ nhỏ bằng con kiến:

— Thôi anh đề... mặc em!

Tôi bước lên nhà trên, mặt vẫn còn quay lại. Như có một tiếng sét vang lên trong đầu tôi và tôi tin rằng tiếng sét ấy cũng vang lên trong nàng như tôi vậy.



GIỌNG NÓI NHƯ CON KIẾN

HOÀNG HOÀI NGUYỄN

Mưa vẫn rơi đều, nặng hạt. Càng lúc lại càng mưa nhiều hơn. Nhìn lên mái nhà bên cạnh, ngọn gió thổi những hạt mưa như những đám sương mù trong khung cảnh thần tiên. Cháu nản quay vào nhà tôi nhủ thầm « Thôi thế là mất một buổi tập rồi. Đành đánh đàn đọc sách suốt chiều hôm nay vậy ».

Thấy tôi đi vào, bố tôi bỏ cuốn sách xuống :

— Mưa lớn đấy chứ ? Hôm nay con có định đi đâu không ?

Tôi lắc đầu :

— Hôm nay đến phiên con tập. Nhưng mưa lớn quá không biết nên đi hay ở nhà đây ? — À mà này bố ơi..

— Sao con ?

— Có phải chúa nhật tới này bên nhà cô Nguyệt làm sinh nhật cho Giang và Vân Anh phải không bố ?

Bố tôi đáp :

— Đúng đấy con ạ.

Tôi nói :

— Chắc ngày hôm đó con không đi đâu !

— Sao thế ?

— Tại vì con không ưa đến chỗ đông người, mà con cũng không muốn lên trên nhà đó làm gì ! Chán lắm.

Bố tôi ngạc nhiên :

— Ủa sao thế ? sinh nhật em con dù thế nào đi nữa, còn cũng phải đến chứ ? Tại sao con không đến ?

Tôi đáp :

— Tại vì con với nó đã hiềm khích sẵn là một, con không ưa đến chỗ đông người là hai và cũng một phần vì thằng Minh (anh Vân Anh). Năm trước trung thu, nhà nó làm cỗ. Trước đó một tháng nó đã mời đông đủ họ hàng anh em. Trước trung thu hai ba ngày nó lại mời, nhưng không hiểu tại sao nó không mời con. Trong khi nó cười đùa, con cũng vui miệng nói một câu. Không chừng hôm đó tôi cũng đến. Nó xạm mặt lại « Đến làm gì ». Con cũng cười nói lại. « Đến chơi ». Nhưng Trung Thu năm đó con không đến nhà nó, luôn cả mấy năm sau này cũng vậy ».

Bố tôi nói :

— Như vậy là con đại. Nhiều tự ái quá. Nó nói gì mặc nó, nhưng sinh nhật em mình thì mình vẫn cứ đi. Nếu sinh nhật em mà con không đi thì má con buồn, vì các con cũng lớn rồi mà không hợp nhau !



NGUYỄN TUẤN ANH

NGUYỄN XUÂN THU (Phú Nhuận)

Nếu đúng cháu bị ghẻ (Gale) thì phải chữa đàng hoàng. Bệnh này do con cái ghẻ (Sarcopte) ký sinh gây ra. Thường ở kẽ ngón tay, khuỷu tay, vú, bộ phận sinh dục, gan bàn chân. Ngày xưa, giản dị nhất là tắm bằng xà phòng đen rồi bôi lưu huỳnh. Bây giờ người ta dùng dung dịch Hypo-sulfite De Na 200% để thoa rồi bôi tiếp dung dịch Hcl 50%. Ban đêm thoa thuốc mỡ Helmerich có công thức sau đây :

— Soufre Précipité 10 — 15

— Baume Du Pérou 10

— Carbonate De K 8

— Glycérolé D'amidon aa 30

— Axonge, Vaseline aa 30

Phải thay khăn trải giường ngay ngày thứ 2 điều trị.

Có thể dùng thuốc Apsora để thoa cách nhau 12 giờ mỗi lần. Trong thời gian điều trị phải kiêng ra nắng.

Cũng có thể dùng Ascabiol để chấm sau khi tắm. Hoặc lấy D.D.T thoa khắp người.

Hy vọng rằng ngần ấy cách thức và thuốc men sẽ tiêu diệt mau chóng đạo binh cái ghẻ của cháu để khỏi bị bạn bè chế diễu bằng danh từ « ghẻ tàu ».

NGUYỄN THỊ LINH HƯƠNG (Hội An).

1 — Ở tuổi cháu và với chiều cao ấy, theo chú 39kg là thật cân đối.

2 — Cháu nên uống Vitamine C và thoa mí mắt bằng thuốc mỡ Hirudoid.

HỒ KIM NGÂN (Trà Lồng — Chương Thiện).

1 — Cháu nên ăn ít chất đạm (thịt cá), chất mỡ, nhiều rau, bớt đồ gia vị như hạt tiêu, ớt, tránh táo bón, uống thêm thuốc gan như Euchol mụn nhọt sẽ bớt mọc.

2 — Muốn mấp thêm trước hết nên uống thuốc tây ký sinh trùng như Eraverm rồi uống thuốc bổ như Biotone hay chích Extrait Embryonnaire. Nên uống sữa hàng ngày.

Cảm ơn những lời chia vui của cháu.

THU HẰNG (Phong Dinh).

1 — Cháu mua ngay một ống Hé-magène TAILLEUR để uống cho đường kính được đều đặn.

2 — Mỹ phẩm Crème Anti-Rides hiệu ÉLIZABETH ARDEN nổi tiếng để trừ các vết nhăn ở trên mặt đấy cháu ạ ! Mua dùng thử xem sao.

THU TÂM (Phong Dinh)

Cháu mua ngay Extrait Embryonnaire để chích trong ít lâu sẽ có kết quả mong ước.

N-T-K-K (Ban Mê Thuột)

1 — Cháu phải tới một y sĩ chuyên khoa tai mũi họng để khám và chụp hình các xoang mũi mới biết được

nguyệt mũi lâu đời của châu là do thịt dư, vách ngăn 2 lỗ mũi bị lệch hay viêm xoang mũi. Tạm nhỏ Pristine 0,5 phần ngàn.

2— Mua mỹ phẩm Beauty Sleep hiệu Elizabeth Arden để thoa mặt cho da mịn màng.

TẦN (Bạc Liêu).

1— Tần quên không cho tôi biết rõ, đau bụng ở trên rốn hay dưới, bên phải hay bên trái thành ra chỉ có thể đoán mò là đau ở bộ máy tiêu hóa nhưng không chắc là gan, bao tử, ruột non hay ruột già. Tạm uống Genatropine và Digestyl cho bớt đau.

2— Phải chụp hình đường tiêu nghĩa là phải uống thuốc đặc biệt trước khi chụp mới thấy rõ đau ở đâu. Rọi kiến không đủ. Nên uống Ku-Zyme để ăn được.

3— Phim chụp tim phổi với kết quả ghi như vậy là bình thường. Phiếu thử máu cho số hồng huyết cầu hơi thấp một chút. Có thể uống Hépatone và chích Strat Hépar. Muốn bớt đau ngực, Tần thử dùng Sédocaréna, Théophylline và chích Hepl-A-Myl xem sao. Nhớ kiêng cà phê, trà và rượu.

4— Đi bộ hàng ngày và bơi lội rất tốt. Nếu lười, mỗi buổi sáng hay chiều nên làm mỗi lần 50 động tác hờ ra hít vào thật mạnh, tứ chi dang rộng và gặp đôi người lại.

DỪNG (Chu Văn An)

Bệnh mồ hôi tay chân tiếng Pháp gọi là Hyperhydrose. Thoa tay bằng cồn pha long não rồi rắc Poudre De Talc, uống Teinture De Belladone hay Génatropine hoặc Prantal bệnh sẽ thuyên giảm.

NHÀN (Gia Định)

1— Vì công việc nên tay phải mang găng luôn, mồ hôi thoát không bay hơi cho khô được thành ra rất có hại cho da tay. Cháu nên rắc Poudre de Talc cho khô mồ hôi trong của găng tay.

2— Nếu bôi Vaseline cho da mềm mại và mua ngay 1 ống Pâte Soupline Aux Avelines (René Rambaud) để thoa tay nuôi dưỡng cho làn da.

3— Uống Paraminan và thoa Essence de Bergamote 25% hòa trong Eau de Cologne bệnh long ben sẽ giảm bớt.

LÊ MINH PHƯƠNG (Saigon)

1— Gãy xương quai xanh hay xương đòn gánh (Clavicule) không mấy nguy hiểm. Nếu 2 đầu xương không dính với nhau thì rất lâu lành. Ông có thể uống thêm thuốc với như Calcium Sandoz và dầu cá viên.

2— Chuyện khó nói đó không hại gì đến chiếc xương gãy đâu.

3— Ông thử dùng Fongéryl để thoa chỗ ngứa xem sao. Nên uống thêm Systral C và Griséfuline hoặc chích Psorial.

THY LAN (Đakao)

Trước hết cháu phải dùng Fongéryl nước để thoa cho hết các mụn ngứa. Rồi tới viện mỹ phẩm mua 1 ống Pâte Soupline aux Avelines để dùng ngoài da. Sau cùng mới có thể diện Mini-Jupe như ai.

TRẦM (Đồng Khánh — Huế)

Cháu hãy mua Fongéryl nước để thoa, Griséfuline để uống và Psorial để chích, chú tin rằng bệnh ngứa ngoài da của cháu sẽ lặn đi.



NGUYỄN THẾ

công dân giáo dục

1— VNCH có cả Tổng Thống lẫn Thủ Tướng trong ngành Hành Pháp Như vậy có sự dẫm chân không?

2— Sao lại có các vị Quốc Vụ Khanh? Nhiệm vụ của các vị này khác với các ông Tổng Trưởng ra sao? (NGUYỄN MẠNH HÙNG — Long An)

1— Theo Hiến Pháp 1-4-1967, ngành Hành Pháp của VNCH được ủy nhiệm cho Tổng Thống.

Tổng Thống bổ nhiệm Thủ Tướng, Thủ Tướng lập Nội Các và đề nghị đề Tổng Thống bổ nhiệm các nhân viên chánh phủ (các vị Tổng, Bộ, Trưởng).

Về quyền hạn, Hiến Pháp có qui định rõ ràng là:

— Tổng Thống hoạch định chính sách quốc gia.

— Thủ Tướng có nhiệm vụ thi hành chính sách quốc gia do Tổng Thống hoạch định.

Như vậy việc phân nhiệm đã rõ ràng, không có sự dẫm chân lên nhau. Quyền hạn của Tổng Thống có tính cách chính trị. Chính phủ do Thủ Tướng điều khiển nặng về tính cách hành chánh.

Hiện nước Pháp cũng tổ chức ngành Hành Pháp tương tự như VNCH.

2— Quốc Vụ Khanh chỉ các viên chức cao cấp của Chính Phủ được bổ nhiệm để lo các sự vụ của quốc gia. Khác các vị Tổng, Bộ Trưởng, các Quốc Vụ Khanh thường không chỉ huy một Bộ nào cả, mà sẽ được Thủ Tướng giao cho đặc trách những công tác đặc biệt hoặc có tính cách giai đoạn. Mặc dù trên thực tế ít quyền hạn hơn các Tổng Trưởng (vì không điều khiển Bộ nào), nhưng về mặt nghi lễ bao giờ các Quốc Vụ Khanh cũng được đặt trước các Tổng, Bộ Trưởng vì thường thường các Quốc Vụ Khanh là những đại diện các chánh đảng, các lực lượng hoặc là những thân hào, nhân sĩ có tiếng tăm được chánh phủ mời tham dự chính quyền để chính phủ có được một bộ mặt « mở rộng » được sự tham gia của mọi giới, mọi khuynh hướng trong nước.

Hiện VNCH có 2 vị Quốc Vụ Khanh (Quốc Vụ Khanh Đặc Trách Văn Hóa và Quốc Vụ Khanh Đặc Trách Khẩn Hoang Lập Ấp).

Vì không giữ Bộ nào nên các Quốc Vụ Khanh tiếng Pháp được gọi là « Ministre d'Etat » hoặc « Ministre sans portefeuille ».

Hiền muốn vươn vai cao một cái và hít đầy buồng phổi không khí cuối năm :

— Dù sao thì cũng hấp dẫn hơn những màn biểu tình và ho lưu đạn cay, chẳng ăn cái giải mẹ gì.

Cả ba cùng cười.

— Thiên hạ xinh quá.

— Con gái Văn Khoa đẹp tuyệt trần, xinh từ sợi tóc tới bàn chân.

Hai cô gái đi phía trước quay lại nhìn. Trục khẽ ngâm tiếp :

— Đã duyên dáng lại đa tình nữa, mơn mớn mềm non mới tuổi xuân.

Họ bước lẩn vào đám đông đang hướng về phía sân khấu.

Nơi các hành lang trên lầu dưới nhà, đây đó vài cặp cô cậu đang chụm đầu bên nhau, ngượng ngập trò chuyện, hung hãn tán tỉnh nhau. Khu sân trường rộng lắm, đầy màu sắc và tiếng động.

— Ngày xưa các ông cụ bà mình lắng quá đó chứ.

— Dẫn chứng ?

— Không nghe đó à, yêu nhau cởi áo cho nhau, tiếng cười lớn, tình cóc chịu nổi.

— Đầu óc bở hóng, đầu óc đặc nhót Honda ba tháng không thay, yêu nhau cởi áo cho nhau tức là cởi áo cho nhau chứ không phải... cởi áo cho nhau đâu khỉ ạ.

Tiếng cười lớn hơn của đám con trai và những gò má đỏ au của đám con gái. Chữ nghĩa của dân tộc mình phong phú quá, nghĩa đen nghĩa trắng, nghĩa nổi nghĩa chìm, nghĩa tinh tú, nghĩa lằng lơ. Cây nêu ở cổng trường cao vút. Những câu đối đỏ, những yếm đào, khăn nhiễu, tàn lọng, chiêng trống, hội hè đình đám ngày xưa còn vương lại ở một góc sân trường Văn Khoa, một góc văn hóa dân tộc. Bên cạnh những áo dài ba mảnh, sáu mảnh, những đầm những jupe, những mini, madi, maxi, turnique, bên cạnh những vest, những cà vạt hoa to bản đầy màu sắc... Yêu nhau cởi áo cho nhau, yêu nhau cởi nấn cho nhau, yêu nhau đòi nón trao nhau... yêu nhau yêu nhau...

— Kính thưa quý vị, từ nghìn xưa cho đến tận nghìn sau thì vấn đề trọng đại nhất của nhân loại vẫn là tình yêu. Tình yêu có cũ song những người yêu nhau mỗi mới, mỗi đổi thay. Qua các thời, tình yêu đã là cái tên lớn cho những pho tiểu thuyết hân hoan bi thảm, đam mê tuyệt vọng. Tình yêu, một trái tim không ngưng nghỉ, nó thở trong đời sống của chúng ta và ca hát và khóc lóc... (xương ngôn viên đổi giọng, nhỏ đi, tình nghịch, kính thưa quý vị, tình yêu rắc rối thí mề)... Tình yêu hay tiếng nói của những người yêu nhau trong dân ca tuy mộc mạc, đơn sơ nhưng vẫn nồng nàn, đắm thắm, tưởng như tầm thường, nghèo nàn nhưng thực chứa đầy ấp mơ mộng — dân tộc ta giàu có mơ mộng cũng như giàu có chịu đựng... Kính thưa quý vị, sau đây chúng tôi xin giới thiệu những bản dân ca tình yêu ba miền.

Trên sân khấu ban tam ca ba miền với áo tứ thân, nón lá, khăn san duyên dáng và liếc mắt đưa tình với khán giả. Nhạc đệm êm đềm, dịu

dặt, nhạc rơi trên những gò má thơm của tuổi dậy thì. Trèo lên quán đốc ngồi gốc ôi a cây đa, rằng tôi lý ôi a cây đa. Ai đem ôi a tình tang tình rằng cho đôi mình gặp xem hội cái đêm trăng rằm, rằng tôi lý ôi a cây đa.

Những ngọn đèn màu giăng trên những cành cây thấp trong sân trường lung linh như những vì sao màu, như những bông hoa màu nở rục rở về đêm, huyền nhiệm, ngát yêu đương. Bánh pháo dài nổ dòn sau lễ tơ hồng, chấm dứt nhạc cảnh đám cưới ngày xưa, chấm dứt đêm Hội Tết. Trục Nguyễn Uy bỏ đám đông.

Uy nói :

— Thấy cảnh đám cưới mà thèm ghê các cậu ạ.

— Đầu xanh đừng vương tội, em ơi.

Trục nói và cười :

— Đẹp được dăm ba tháng đầu rồi cãi nhau chí chóc, chán ngấy. Tao có ông anh sau mỗi lần vợ chồng lập võ đài thường tìm đến tao than thở và ban cho một lời khuyên vàng ngọc đại để là đừng có dại dột mà lấy vợ cho tới khi khi không thể nào đừng được.

— Thế nào gọi là không thể đừng được ?

— Trong đó có cả trường hợp nếu không cưới con gái nhà người ta gặp thì ông bố vợ đau khổ sẽ lôi cổ mày ra tòa.

— Hạng tời. Anh chàng công tước André trong Chiến tranh và Hòa bình trả lời câu này lý thú hơn, văn nghệ hơn là, trừ khi đã hết say mê kẻ mà ta lựa chọn, đã hiểu rõ cô ta rồi. Đợi già, thành con người bỏ đi rồi, lúc đó hãy cưới vợ.

Hiền vung tay đấm cho mỗi thằng bạn một cái nhẹ :

— Đang mơ mộng nghe chúng mày ca như rót đánh cái bịch chán ngấy.

Trục cười to :

— Lạy giới cho thằng Hiền gặp một con bé dữ tợn để bé về làm vợ cho nó bắt quỳ tàn một cây hương.

Uy bỏ rơi mẩu thuốc và đi dưới gót giày :

— Thực ra mọi chuyện đều là quá sớm.

— Hẳn nhiên. Nói là nói cho vui chứ. Kính thưa quý vị chuyện đó đét thá được, để ta đi tìm coca cho quý vị uống coi bộ thực tế nhất.

Trục vừa quay đi, Hiền níu hẳn lại :

— Cậu có quen hai cô bé kia không mà họ chỉ chỉ chỗ cậu cười nói gì này giờ.

— Đâu ?

— Nàng cận thị với nàng áo hồng ở đầu hành lang kia kia.

Trục a lên một tiếng :

— Nhỏ Dung, em họ tao.

Trục Hiền Uy bỏ chỗ, ba con sói trẻ rã đám đông. Phía đầu giảng trường ba, hai người con gái coi bộ lúng túng trước sự bắt gặp đột ngột ấy. Sau câu chuyện chào hỏi giữa Trục và Dung là màn giới thiệu :

— Đây là Uy và Hiền, cả hai đều là học trò trường Luật, bạn. Và đây là Dung, cô em xinh nhất họ hàng nhà tôi.

Dung, cô gái tóc ngắn giậm chân :

— Không ai mượn anh Trục phụ đề đâu nhé.

Dung làm một cử chỉ lờm nguýt rất con gái rồi đáp lễ :

— Đây là ông Trục. Dung vừa nói với đó, đỡ hơi số 1. Còn đây là Minh Chuyên, bạn rất thân của Dung.

Minh Chuyên, cô gái cận thị mặc chiếc áo gấm màu xanh đậm khế cúi đầu và li nhí chào ba người. Trong một giây mỏng bằng ánh mắt nhìn, Hiền bỗng thấy một cái gì hay hay vui vui là lạ ở người con gái nhỏ nhắn ấy, năng nề như một cô bé học... tiểu học.

Dung chỉ vào chiếc nơ đỏ trên ngực Trục :

— Oai ghê chưa, anh Trục trong ban tổ chức phải không?

— Trưởng ban Tiếp tân tức trưởng ban xách ghế và bưng nước ngọt.

Uy đề nghị :

— Yêu cầu ông trưởng ban hãy thi hành nhiệm vụ.

Trục cười to :

— Sẵn sàng phục vụ quý vị, xin quý vị đợi ta một lát.

Nhưng một lát sau khi vắng mặt trở lại, Trục không bê theo được gì.

Uy chê :

— Trưởng ban yếu quá.

Trục phân bua :

— Nước ngọt dành cho quan khách hết nhãn nhưng ta biết ban tổ chức còn ít ra là hai két dành riêng cho những kẻ lên sân khấu. Phải lanh lẹ đột kích, vậy xin quý vị theo ta.

Cả bọn theo Trục thích thú trong công việc... phục kích nước uống như một trò chơi. Riêng Hiền tự đề mình rút lại phía sau một khoảng vừa đủ, một khoảng của những ý nghĩ hay hay vừa thoáng qua. Hiền đi sau một người, đi theo cô bé cận thị. Bây giờ là lúc sân trường ồn ào nhất với đám đông chuyển mình, những tiếng xe nổ máy. Cả bọn rẽ đám đông đi vòng ra phía sau phòng dùng để làm hậu trường cho sân khấu. Trục lọt vào trong phòng dễ dàng vì có chiếc nơ đỏ trên ngực.

— Thằng Hiền biến đâu rồi?

Hiền đến kịp thời để cho Trục chuyển những chai coca bằng lối cúi sỏ. Năm chai cho năm người. Trục còn cẩn thận cuỐm được cả ống hút theo. Nhưng có một vấn đề là các ông con trai phải biểu diễn một màn mở nắp chai bằng hàm răng. Minh Chuyên, Hiền mở một chai và cầm chiếc ống hút vào đưa mời Minh Chuyên. Minh Chuyên đỡ lấy li nhí cảm ơn. Hiền không nhìn thấy đôi mắt cô bé lúc đó và tay của hai đứa chạm vào nhau. Hai người con gái được nhường hai chiếc ghế tốt mà bọn con trai kiêu được từ câu lạc bộ, còn họ thì ngồi trên những két nước ngọt xếp ngang ở sân sau.

— Bọn họ làm gì mà ồn ở trong phòng ấy thế, anh Trục?

— Chúng đang cãi nhau ồm lên vì những chuyện lộn xộn trên sân khấu, thừa cơ anh chớp lẹ và chuồn lẹ.

— Ông trưởng ban nhà mình đến nữa mà làm tới chức Trưởng Cục Tiếp Tế thì vợ con mập to và bọn mình ít ra cũng mỗi đứa nhờ vả được một tí.

Trục đâm vào lưng Uy, Uy cười và cả bọn cùng cười.

— Được ăn lại được nói, thiên hạ đã man quá.

Dung hỏi chuyện :

— Ê, anh Trục, các anh kiếm đâu được một cô đóng vai cô dâu xinh quá đó chứ. Chú đề cũng bỏ xưng đôi ghê, anh có biết tên cặp ấy không?

— Chưa gì đã ghép cặp cho thiên hạ, đúng là các cô.

— O' hay, thì cặp ở trên sân khấu không gọi thế được sao, khó tính chưa. Dung mà thấy anh chị nào đi đôi cũng gọi là cặp hết. Chắc anh Trục không biết, bọn này đã đếm Văn Khoa có bao nhiêu cặp, những cặp nào nổi tiếng đều biết tên cả.

— Tôi lại có ý nghĩ tất cả các cô cậu Văn Khoa đều cặp với nhau mới phải.

Uy nói.

— Con gái Văn Khoa đẹp tuyệt trần.

Dung đáp lễ :

— Con trai trường Luật nịnh số một.

Trục đóng vai trọng tài :

— Một đều, xin tiếp tục

Hiền dự cuộc :

— Ta chỉ nên đấu giao hữu thôi.

Trục quay về phía Chuyên :

— Nãy giờ tôi đề ý chỉ có mình cô Chuyên là kín tiếng nhất.

Dung đỡ cho Minh Chuyên :

— Các anh làm bạn tôi sợ.

— Dung nói như thế là làm lẫn, tôi nhớ hồi trước đi học lớp luyện thi có ông thầy luận về con gái như thế này, con gái hay sợ, chẳng hạn như sợ con dấn, con chuột, con giun, con sâu... bé tí chẳng hại được gì mình mà có một con đáng sợ thì lại không.

— Con gì?

— Con trai. Thế kỷ này con trai sợ con gái.

— Vô lý.

— Rất dễ hiểu là con trai giống thiếu số, con trai đi lính gần hết, con trai hậu phương chỉ là đồ bỏ.

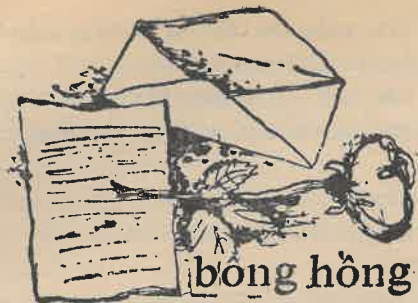
Chuyện khêu Dung .

— Thôi, chịu thua người ta đi Dung, họ học luật mà.

Trục hô to :

— Hai — Một

(Còn nữa)



bóng hồng
cho tình đầu

TRÊN NHỮNG NGÓN TAY

TÓN NỮ THU DUNG

● Thân yêu cho một loài cỏ

NẾU CÓ MỘT NGÀY TA KHÔNG THẤY NHAU LÀ ĐÃ mang mang nỗi nhớ... Nếu có một ngày ta không thấy nhau hẳn phải thương đau chất ngất... Phải thế không người, phải thế không em ?

Thăm thẳm trong trái tim em từng cơn mê diệu vợi, từng kỷ niệm đắm thắm hiện về xôn xao yêu dấu. Người là bóng cây rữ xuống hồn em những bóng râm im mát. Người là dòng suối cho cọng rong hồng phiêu bạt luân lưu. Người là bầu trời chở che từng sợi mây trời. Có ai ngờ một thoáng, bóng râm bao phủ cuộc đời em tan biến, dòng suối xóa tóe bình yên năm tháng chợt cạn khô đi để cọng rong trôi dạt lên bờ, vương mắc trong từng tảng đá xanh rêu. Rồi mây cũng trở thành mưa, xa rời trời cao thân thiết. Em đó, người đó, ta xa nhau như mây với nước. Mây cũng có lúc hóa thành nước, về với nước mà sao ta cứ nghìn trùng mãi mãi cách xa.

Nếu có một lần người đã nói : « Tình yêu như giọt sương, đứng xa nhìn như hạt kim cương, tới gần mới hay là giọt nước mắt » thì em cũng chỉ lặng thinh. Và những hạt kim cương — Không, những giọt nước mắt — đắm ướt mi, nhoè nhoè đôi má và em được ném chất liệu mặn chát đã thánh hóa tình yêu.

Nếu có lần em khóc khi nghe hát bản « Biệt ly » thì

người cũng chỉ biết thì thầm khuyên nhủ. Mắt em trong như thủy tinh, hồn em trắng như trang giấy. Em chỉ có những tiếng khóc làm vốn liếng mai sau. Để cuộc đời dù có khổ đau em nhớ rằng cũng đã có những cơn đau chất ngất.

Rồi trong cơn chiêm bao, bóng người sừng sững đi về, dang tay bao bọc cuộc đời em. Người là cánh chim bằng che chở cho loài Thiên Di bé bỏng. Trong rừng giấc mơ, em thấy người thật cô đơn lặng lẽ nhưng cũng thật thân ái dịu dàng.

Ơi người, Ơi những cơn mộng寐 thần tiên tuổi nhỏ, rồi cũng sẽ tàn theo giấc ngủ. Sớm mai tỉnh giấc, em chỉ còn thấy những giọt lệ ngân ngấn trên mi và soi gương nhìn đôi mắt mình hoe hoe đỏ. Rồi khóc, rồi buồn, rồi nhớ một bóng hình đã quá xa xăm.

Một ngày không giống như mọi ngày vì em đã xa người, xa tất cả. Một ngày không như một ngày vì mặt trời theo gót chân người lãng đãng phiêu lưu. Để em đứng đây, quạnh hiu giữa dòng nước mắt của mình và đếm những sợi tóc đen ngùi thương nhớ.

Làm sao em có thể kết những sợi tơ, đan thành tấm lưới nhốt chặt người. Làm sao cho những giọt nước mắt là một chất keo để bước chân lãng du của người ngần ngại ? Em chỉ là một cô bé yếu đuối, bất hạnh đứng ở phương này dõi mắt nhìn theo một cánh chim giang hồ đang xoải cánh bay nhanh và cúi đầu âm thầm nuốt những giọt lệ đã rơi ra rất đối ngậm ngùi.

VÀ MỘT ĐÓA HỒNG CHO NGƯỜI YÊU

NGUYỄN THƯƠNG HOÀI

Anh về gọi tên mưa
Và mùa thu của bé
Linh hồn anh khóc oà
Tặng mưa những giọt lệ

Cỏ hoa cũng thắm thiết
Bé đi học một mình
Nắng ướp tà áo xanh
Nghe mây buồn trong mắt

Anh bước vào mơ mộng
Hôn chiếc lá tơ vương
Bé ngự giữa hương nồng
Với mùa thu con gái

Anh về gọi tên anh
Và tên nàng trinh nữ
Lạy mưa hãy tình tự
Cho bé đóa hoa hồng.



LỐI MƯA MỊT MỪNG

PHAN CUNG NGHIỆP

Trọn giờ học, Ban không học được cái gì. Ban thấy mệt và một cái gì bức tức trong người không rõ. Buổi trưa ngồi giam mình trong căn phòng học nóng bức, Ban cảm thấy thân xác rời rã, thần trí mê mõi quần quanh nhìn ra mấy ô vuông khung cửa có ý chờ một cơn gió lạ. Tiếng giảng bài chậm nhỏ của cô Vi hôm nay nghe buồn ngủ, nhíu xiết trong đầu, Ban biết mình học không vô được nữa. Chẳng hiểu tại sao (?) Ban chỉ biết mình cần một chỗ vắng để nghỉ ngơi, một chỗ trên vườn dừa chẳng hạn. Hay một giấc ngủ tạm bợ cho thần trí bớt cơn lao đao mê mõi. Tiếng giảng bài của cô Vi vang lên đều đều — Ôi ! sao hôm nay cô giảng tẻ quá ; giờ Việt Văn sao nản thế này ? Đôi lúc, Ban ý định đứng dậy ôm sách xin phép ra về, lý do «nhức đầu». Nhưng không hiểu tại sao, Ban lại ngồi rần ; rần cho đến khi trống đổ

Ban biết có một nguyên nhân gây nên sự bức bối ở mình nhưng Ban vẫn ý ra đây chịu trận ; ngồi loay hoay bên chỗ ngồi bức nóng mà muốn đập đầu vô tường cho đỡ bức, Ban đề ý thẩu dây bàn con gái phía cuối phòng, tụi bạn của Ngân ; suốt cả giờ học cứ mãi đăm nhìn Ban không ngớt. Lần những tiếng xì xào, những tiếng cười che giấu khúc khích. Và ánh mắt to đen láy nhìn về chỗ Ban ngồi như đề theo dõi, Ban biết thế nhưng cố tránh không nhìn ; và Ban cố lơ là nhìn ngược ra ngoài song cửa.

Khi tiếng trống trường đã tan hai giờ đầu, Ban vội vã rời lớp ra ngoài sân tìm chỗ có bóng mát mà đứng. Lúc lâu sau Ban cảm thấy dễ chịu hơn chút, thanh thản hơn chút.

Sân trường vào giờ chơi, rộn rịp hẳn lên. Tiếng guốc reo, tiếng cười nói, tiếng giỡn nghịch vang lên một thứ âm thanh nằng nỏi ồn ào. Ban im lặng nhìn ra ngoài bóng nắng, thấy bột chóng mặt tuy nắng đang đổ gắt xuống sân trường. Vài thằng bạn đi ngang qua Ban, bảo Ban ra quán ông Cai uống nước nhưng Ban từ chối, tuy Ban thêm một điều thuốc lá mà không dám hút trong trường.

Thằng Tiên, thằng bạn ngồi cạnh Ban trong lớp đang từ phòng học đi ra hướng về phía Ban đứng. Ban biết thế nhưng Ban không quay lại, đến khi Tiên nói Ban mới chú ý :

— Ê Ban, mầy làm thơ gởi đũa nào mà nó đọc rầm lên trong lớp thế ? Dị không chịu được !

Ban giật mình quay lại nhìn Tiên :

— Hả ? Đũa nào ?

Tiên nhìn sang chỗ khác cố che giấu một nụ cười :

— Thì bọn con gái...

Ban tỏ vẻ tức giận :

— Đũa nào ?

— Ai biết ! Nghe chúng đọc om lên, rồi phê bình rồi cười. Tao dị quá mới bò ra đây...

Ban im lặng. Thì ra thế. Bài thơ. Có lẽ bài thơ mà Ban mới chép đưa Ngân hôm qua ở nhà nàng. Bài thơ có hai câu mà Ban cho là hay nhất, có nhiều ý nghĩa nhất ; ít ra thì đối với Ban

Lối mưa nhìn thấy dáng em xưa

Hoa nắng chiều nghiêng khỏi tỏa mờ...

Trong bài lối mưa mịt mừng mà Ban đã làm trong một đêm thức trắng để tặng Ngân.

Thế là quá quắt lắm, sao Ngân sơ ý đến thế ? Chẳng lẽ Ngân lại đem thơ Ban tặng khoe à ! Lâu nay làm gì có chuyện đó. Ban cố moi đầu để tìm mộ. lý do biện hộ cho Ngân, nhưng vô ích ; có lẽ Ngân đã đem khoe với chúng.

Giờ vào lớp Ban vào sau cùng, cách khoảng tiếng trống điểm, người cuối cùng thật lâu. Người thầy phụ trách hai giờ cuối vẫn chưa đến. Ban mang bộ mặt lầm lì vào lớp chẳng nhìn ai. Và hình như có tiếng lao xao dây bàn con gái khi nãy, lần tiếng cười khúc khích giấu trong môi : Ban khẽ liếc nhanh nhìn Ngân, và Ban bắt gặp nụ cười Ngân kín đáo gởi Ban. Ban không hiểu Ngân muốn cười gì, nhưng đành cười gượng trở bước về chỗ ngồi với nỗi ngược nghịu vương mắc chân đi. Đúng là bọn con gái cười mình.

Ban về chỗ ngồi, tức giận thực sự khi gặp hàng chữ viết bằng phấn trên bàn chỗ Ban ngồi. Ông thi sĩ làm thơ hay nhưng dốt quá, dốt quá... Ban ngồi phịch xuống nhìn quanh, nửa ngượng, nửa tức nhưng chẳng biết đồ vạ cho ai. Rõ ràng là nét chữ con gái viết, không thằng con trai nào nghịch ngợm dễ ghét thế kia.

Ban vơ tay trong học bàn tìm vài ba mảnh giấy nháp vụn để chùi. Xong ngồi im lặng tránh nhìn mọi người. Ngoài kia, nắng đã đỏ ngang lưng chừng trời.

Giờ tan học, Ban đợi Ngân dưới cổng trường. Bọn học trò trai gái tản mát lần lượt ra về hết. Còn sót lại Ngân sau chót đi với một con bạn, trông dáng thướt tha nhàn rãi một cách đáng ghét.

Ban rút thuốc ra mỗi hút, kiên nhẫn ôm sách đứng chờ nhưng cố lộ vẻ thản nhiên.

Giờ tan học nắng còn như trút lửa trên đầu Ban. Nắng chói gắt từng vòm trên từng khóm cây nhỏ im động. Vài cánh chim bay lẻ tẻ. Ban nghe lòng bực bội muốn... khóc

Khi Ngân và con bạn ngang qua Ban, Ngân nhìn Ban im lặng cười kín đáo. Cả cô bạn Ngân cũng thế. Ban nhìn mặt nhìn hai đứa thản nhiên ra về mà lòng bực bội ghê gớm. Ban gọi giật :

— Ngân !

Ngân dừng quay lại nhìn Ban đôi mắt dọ hỏi. Ban bối rối chẳng biết nói gì tiếp vì lỡ kẹt con bạn của Ngân bên cạnh. Ban để lộ sự lúng túng rõ rệt : nhưng Ban đành im lặng. Khốn nỗi khi Ban tưởng Ngân sẽ về nhưng bị con bạn thúc thúc, Ngân phải tiến gần Ban hơn :

— Ban gọi Ngân ?

Ban cười, nụ cười mà Ban biết méo sệch :

— Ừ

— Có chuyện chi không Ban ? Ngân hỏi.

Ban im lặng lảng nhìn ra nơi khác. Ngân vẫn chưa chịu rời chỗ để về làm Ban thêm ngượng nghịu.

— Ban làm thơ hay ghê há Ngân ? Bất chợt bạn Ngân nói.

Ban quay lại bắt gặp nụ cười tươi tỉnh của con bé, Ban lại bị cơn bực bội trong lớp tiếp tục hành hạ. Ban gằn :

— Ngân ! Bạn Ngân đấy phải không ?

— Vâng ! Nó tên Li.

Ban làm bộ khôi hài :

— Li vui tánh quá há !

Ngân vô tình không hiểu ý Ban.

— Ừ, Li vẫn thế lâu nay...

Con bé Li cười cười, trông vô duyên tẻ. Ban gằn :

— Thế mà tôi không biết chứ ?

— Bộ Ban thân với Ngân lắm sao mà biết với biết ? Li hỏi. Hình như con bé trả đũa.

Ban đăm ngượng :

— Cái đó kệ tôi. Không mượn cô nói...

Li kéo tay Ngân đi ra đường lộ, vừa nói : thi sĩ bắt đầu lên cơn rồi... Ban im lặng bực tức nhìn theo mà thấy lòng giận Ngân ghê gớm.

Lối mưa nhìn thấy dáng em xưa. Hoa nắng chiều nghiêng khói tỏa mờ. Thơ với thần. Ngân hết chuyện chơi rồi sao mà đem thơ mình tặng riêng nàng ra phổ biến ? Ban chịu không tìm ra câu trả lời này và chẳng hiểu tại sao. Ban đành đem mối hậm hực này về nhà mà ăn ngủ chẳng yên.

Buổi tối, khi dùng cơm xong ; Ban bỏ thói quen buổi chiều ra đứng ngắm ngoài hiên nhà hút thuốc, mà trở vào phòng bứt rứt loay hoay với mấy bức thơ của Ngân gửi kia và Ban đọc kỹ lại bài *lối mưa mặt mừng* mà Ban đã sáng tác tặng riêng Ngân. Lối mưa nhìn thấy dáng em xưa. Hoa nắng chiều nghiêng khói tỏa mờ. Thật là thơ với thần. Thật là Ngân hết chuyện rồi mới đem thơ Ban ra phổ biến.

Trong gian phòng vắng một mình. Ban đi qua đi lại hết đứng nhìn ngoài cửa sổ rồi lại ngồi vào bàn viết thần thờ trông mấy lá thơ Ngân nằm lung tung trên bàn. Ban muốn dỡ một giấc ngủ sớm cho khoẻ khoắn nhưng không hiểu sao đầu óc Ban cứ luôn nghĩ tới hành động kì cục của Ngân mà giận, mà tức ; bứt rứt hoài nhắm mắt cũng chẳng yên. Phải chi có Ngân đây cho Ban xài xê một mách để nguôi cơn giận dữ. Loay hoay với giấy tờ thư từ hoài cũng chán. Ban mặc quần áo vào với ý định lại đặng nhà Ngân hỏi cho ra lẽ chuyện thơ, nhưng chẳng hiểu sao Ban lại cởi đồ ra rồi ngồi thừ ở bàn viết mà bực bội, bứt tóc lung tung. Rồi Ban lại có ý định viết một lá thư cho Ngân « xả hơi » một mách cho bỏ ghét. Nhưng cầm bút lên Ban chẳng viết được giòng nào.

Ban muốn khóc được đi đấy.

— Ban ! có Ngân lại tìm kia...

Bất ngờ từ trên nhà có tiếng gọi của chị Thi. Ban tảng lờ im lặng như chẳng nghe. Ban lại nghe chị gọi lần nữa nhưng cũng làm thính. Hình như có tiếng Ngân nói gì đó với chị Thi một lúc, lâu sau Ban nghe tiếng guốc con gái đi về hướng phòng Ban và Ban đoán chừng là tiếng guốc của Ngân. Có tiếng gõ cửa. Ban im lặng. Tiếng gõ tiếp theo. Im lặng. Cuối cùng tiếng guốc Ngân dờ phòng, và tiếng Ngân nói với chị Thi xin phép về, để hôm khác lại, em nhờ Ban giải hộ bài toán, tiếp theo tiếng chị Thi nói vâng !

Ban về giường nằm úp mặt trên gối buồn muốn khóc.

« Ban, Ban... » Tiếng chị Thi gọi Ban vẫn yên lặng.

« Ban ! » Tiếng chị gọi lần tiếng gõ cửa.

Bất ngờ Ban thét lên : « Gì gì mà gõ cửa hoài thế ! ».

Cánh cửa phản nộ bỗng bị bật ra. Chị Thi giận dữ nhìn vào phòng,

thấy Ban nằm rũ trên giường quay ra bất chợt đôi mắt đỏ ướt. Chị Thi nói lớn :

— Cậu nay hôn với tôi há. Tức ai rồi đem về trút cho tôi hả...

— Chứ chị kêu gì... Ban dịu lại, nhưng không giống được cái giọng nã nùng của một đứa con trai khi thất thế ; nhưc đầu nằm tí sao đâu...

— Cậu gây với tôi hả ? Chị Thi trừng trừng nhìn Ban : Tôi là chị của cậu, cậu nhớ chứ...

Ban quay mặt vào trong nghe ức nghẹn ở cổ họng muốn khóc. Chị Thi tiếp :

— Cậu có biết tôi gọi cậu có chuyện chi không ?...

Ban cãi vu vơ :

— Thi Ngân về rồi thôi chứ !...

— Ai thêm nói chuyện Ngân làm gì. Bộ cậu bảnh lắm...

Ban hét lên :

— Thôi chớ bộ chị gây thiệt với tui sao ?

— À, à ! Cậu muốn phải đòn à ! Được rồi, tôi nói với ông già trị cậu mới được. Cậu hôn với tôi. Tôi biết cậu lớn rồi tôi chẳng làm gì cậu được...

Ban tức tối im lặng khi nghe tiếng cửa đóng xăn lại một tiếng đau nhói.

Hai ngày nay Ban cáo bệnh không chịu đi học, nằm i trong phòng mà ngủ li bì chẳng chịu cơm nước. Ban cảm thấy mình muốn bệnh thật, nhưng khổn nỗi nhịn đói lâu Ban nghe khó chịu quá ; lòng muốn bỏ qua đề ăn cơm cho xong chuyện nhưng sợ ngược với chị Thi. Trong khi đó má Ban tin rằng Ban bịnh tật. Bà mua một lọ thuốc đặt đầy bàn học Ban, bắt Ban uống. Bảo Ban bị cảm nắng, xung mửa ; đủ thứ bệnh. Uống hết thứ thuốc này đến thuốc khác Ban mệt ú hơi thở không ra và lo ngại mình bệnh thật.

Quả vậy qua ngày thứ ba, Ban trông hốc hác rõ rệt. Tóc tai bù xù, má hóp ; mắt sâu hoắc và da tái xanh như một con bệnh lâu năm. Chị Thi lúc đầu nói Ban bị « tình ái » nhưng sau thấy tình trạng suy giảm sức khoẻ rõ rệt ở Ban chị cũng đâm lo ngại thực sự, Chị bắt đầu quán quít xoắn xít lo cho Ban. Ban nửa cười nửa sợ nhưng chẳng biết phải làm sao, đành phải chịu lòng mọi người ăn miếng cháo lòng « cho khoẻ chút », uống đủ thứ thuốc viên « để chóng lành em ! ».

Sau mấy ngày vắng học, không gặp Ngân, Ban trông nhớ quay quắt muốn học trở lại và thôi giận Ngân. Buổi sáng qua ngày thứ tư, thức dậy ; miệng mồm mấy hôm nay không súc rửa hơi thối làm Ban khó chịu hết kiên nhẫn chịu đựng nổi, muốn bỏ cuộc chơi hải hươc tội vạ một cách vô lý.

Buổi sáng nằm lăn nôi mệt rã rời trên chần chiếu, Ban chẳng biết làm gì hơn là nằm suy nghĩ vu vơ đủ chuyện. Hết nhìn nắng rồi nhìn mây. Khoảng không gian buổi sáng bên ngoài gây cho Ban một nỗi nao nức muốn tức khắc thoát ly khỏi căn bệnh bất đắc dĩ của mình. Ban giờ mới thấy thêm

muốn những buổi sáng nắng mơ đi đến trường, gặp bạn bè, gặp Ngân với một niềm dung thân khác.

Mới có mấy ngày mà Ban có cảm tưởng như lâu lắm, đã qua mấy năm mấy tháng. Ban giờ mới biết thêm muốn không khí bên ngoài có nhiều mới lạ hơn bốn bức tường với giam lỏng Ban như một tội nhân.

Khi gió đập một cánh cửa đóng lại, còn hé một cánh chỉ để lộ một chút nắng chói yếu ớt vàng vọt bên ngoài chớm trên cành lá làm lòng Ban thêm nao nức. Chắc có lẽ Ban phải bỏ cuộc chơi sớm hơn dự tính. Ba ngày rồi. Ba ngày cùng cực nhất của căn bệnh giả tưởng của Ban. Có ai hiểu Ban đâu.

Suy nghĩ một hồi lâu, Ban thiếp ngủ đi như mê man không biết đâu là trời đâu là đất. Và đâu là chị Thi đâu là Ngân. Hay đúng hơn không biết kia là bàn tay chị Thi, là bàn tay Ngân.

Lúc tỉnh dậy, Ban đã nghe tiếng cửa phòng mở ra, lúc một chút không khí lạ và chút ánh sáng mới vào phòng. Tiếng guốc bước nhẹ vào. Ban vẫn nằm im, cố thở nhẹ bợt để giữ mình.

Tiếng guốc rón rén đến cạnh giường, Ban im lặng chờ nghe chị Thi lên tiếng. Hình như khi bàn tay đặt trên trán Ban có ngập ngừng giây lâu nghe ngóng. Bàn tay Ban nhận ra thon mịn và trắng, mát rượi. Ban có cảm tưởng là không phải bàn tay của chị Thi nhưng Ban không có phản ứng.

Bàn tay ấy bóp bóp nhẹ trên trán Ban. Rồi xoa xoa. Ban im lặng chờ đợi cố thở đều như kẻ đang ngủ say ; nhưng đôi mắt Ban nhìn ngược vào vách tường mở thao láo. Quái ! Mền chần chi nóng thế này, trời nực nữa. Sắp hè rồi : Bệnh điệu này chắc chết.

Đợi một lát sau, bàn tay ấy mới rút về ; và tiếng suýt xoa của Ngân vang lên làm Ban giật mình :

— Trán Ban nóng quá !

Suýt nữa Ban phì cười. Quái ! Bệnh mẹ gì đâu mà nóng với không nóng.

Tiếng guốc di chuyển chậm chạp về phía bàn viết, tiếng bao ni lông mở ra và mùi thơm vỏ cam xông lên. Ban khẽ nuốt nước bọt đánh ực một tiếng.

Ban giả vờ giọng ề ề của người bệnh :

— Ai đấy ?

— Ngân ! Ngân nói.

Ban lại làm bộ chậm chạp trở mình quay ra, mở đôi mắt lơ lơ nhìn quanh như không thấy Ngân đâu :

— Ai đấy ? Chị Thi đó phải không ?

— Không, Ngân đây nè ! Nhận ra không...

Ban thấy Ngân cười. Nheo mắt lại, nhìn nụ cười Ngân hé nở trên môi. Ban nghe như môi Ngân thơm mùi cam tươi, ngọt mùi cam tươi và đẹp tựa nắng. Ban mở giọng ngạc nhiên :

— Ủa ! Ngân !

— Ừ, Ngân! Ban ăn cam nghe! Ngân vẫn cười nói.
 Ban làm bộ quay vào trong :
 — Máy hôm nay không đến thì thôi giờ đến làm gì ?
 — Ngân hồng biết! Tưởng Ban giận Ngân luôn...
 — Ai thèm giận...
 — Thì Ban không giận... Nghe chị Thi nói mới biết Ban bệnh... Học về ghê ngay đây liền...
 Ban cố làm giọng mệt mỏi, ra vẻ chán chường !
 — Tôi... tôi đâu biểu Ngân lại thăm tôi...
 Ngân ngây thơ :
 — Bộ Ban còn giận Ngân thiệt hả ?
 — Ai giận làm gì ?
 — Sao nghe giọng Ban buồn thế !
 Ban cố nín cười, nói mông lung :
 — Buồn chuyện khác chứ mắc mớ gì đến giận đến hờn cho mệt...
 — Ban buồn chuyện gì vậy? Ngân ngập ngừng.
 — Hỏi chi (?) Ban trả lời cụt hủn.
 — Nè, Ban. Giận thiệt hở? Ngân lại hỏi.
 Ban bật thấy :
 — Ừ, giận thiệt...
 — Giận chuyện mấy hôm nay Ngân không lại thăm hở...
 Giọng Ngân li li ra thật dễ ghét khi Ban chợt nhớ đến chuyện cũ, chuyện *lời mưa nhìn thấy*...
 Ban nói gắt gắt :
 — Thôi, hỏi hoài. Giận chuyện khác...
 — Đừng giận nữa nghe! Ban ăn cam nhé...
 Bình thường nếu thế thì đẹp biết bao quý biết bao ngọt biết bao ?
 Khốn nỗi Ban đang thấy tức tức :
 — Thôi, tôi không ăn... Cám ơn !
 Ban nói khi tiếng guốc đang tiến lại gần mình. Và chính vì thế mà Ngân lùi lại. Ban đâm tiếc tiếc. Rồi lại tức. Ngân nói :
 — Ban không ăn thì để ai ăn đây cho hết !
 — Ngân đem về nhà ăn hết đi ! Ban nói gằn.
 Ngân vẫn còn dịu dàng :
 — Ban giận thiệt sao Ban ? Chuyện gì vậy... nói nghe coi...
 Ban im lặng một lúc lâu nghĩ kế đề nói cho đủ. Chứ nói liền bây giờ thì kì kì. Thành thử vừa nghĩ vừa nói nên chẳng ra tiếng mà ra giọng bao xào không thành lời. Ngân kiên nhẫn tiến lại Ban cúi xuống như để lắng nghe Ban nói. Ban thấy hơi thở Ngân nóng phủ xuống mặt thật thơm. Chuyện thơ cũng bay bổng đầu mắt. Ban nghe một nỗi dịu dàng đang ở trên mặt mình, nhưng Ban chẳng dám quay lên dù rất muốn, vì... Ban mấy bữa rày chịu xúc miệng nghe kì. Chỉ cần người lên gặp ngay gương mặt dịu dàng của Ngân; Ban biết thế, nhưng kệt... Ban nghĩ kế khác, lát sau Ban nói vẫn còn quay mặt vô tương :
 — Giờ Ngân mua dùm Ban ít đồng xí muối rồi về Ban nói cho nghe...
 — À, dễ quá ! Ngân thở ra bật chạy khua tiếng guốc tung tăng, ra khỏi phòng còn ghe rõ. Thế là Ngân đã mắc mưu Ban.

Ban ráng nhường mình trở dậy, lần bước ra đóng chốt phòng bên trong lại rồi... « dót » vài nùi cam về giường nằm nhai ngon lành. Ban cười khi thấy Ngân mắc mẹo mình. Cho con bé đập gọi mở cửa chết luôn và cho giận luôn bỏ ghét.

Quả vậy. Lát sau có tiếng guốc khua về cửa phòng và tiếng gõ cửa. Cốc cốc. Im lặng. Cốc cốc. Ban tùm tùm cười một mình khoái trá. Cốc cốc. Im lặng. Ban chờ đợi tiếng gõ tiếp theo nhưng hình như tiếng guốc đang dờn khỏi cửa phòng với tiếng đi như chạy vấp vấp :

— Má ơi ! Má !

Chết. Tiếng chị Thi ! Rõ ràng vậy. Ban bật dậy chưa kịp phản ứng thì đã nghe chị Thi nói thật to, nghe rõ lồng lộng :

— Sao cửa cài chặt im lìm ở trong thế ?

Tiếng má Ban :

— Sao ?

— Con nghi quá ? Chị Thi với giọng rất sợ hãi thực sự.

— Nghi gì. Má Ban hỏi gấp..

Ban nghe cả thấy chị Thi thở :

— Rủi... nó tự tử.

Bất ngờ Ban nghe tiếng mẹ thét lên lẫn tiếng khóc thực lớn : « Con ơi ! Con ơi ! Con ơi... Ban ơi ». Rồi tiếng guốc của bà đồ xô về phòng. Và tiếng guốc chị Thi tiếp theo trong khi Ban muốn nói lớn: HỒNG PHẢI !

THƠ ÁO TRẮNG

hoài điểm từ

đừng chờ bé ở vĩa hè nào đó
 ngần ngợ như một kẻ lạc đường
 bé đã biết mà sao qua rất vội
 chân học trò rung khê mấy lâu
 chuông

bé dịu hiền từ lúc nào đã biến
 thành tên sát nhân rình rập anh
 hoài
 có đôi khi bỗng thấy thêm ngả
 xuống

bé đã quen mà sao nhia rất ngần
 tình anh reo trên tiếng guốc thực
 đòn

chờ bé về xô nhẹ tấm bia phai

mắt gà con xô hồ tìm nứt rạn
 vết xe nào ngang bé bỗng ngừng
 lăn

ai ở đó nghìn thu thơm giấy mới
 tay vũ cầu xiết mãi cổ anh thôi
 ai có về xin nhìn anh chút đỉnh
 chiều quỉ ma vây chặt chỗ ưa ngồi

hương tóc bé quất vào anh đau
 điếng
 khi trở về năm mộng suốt trăm
 năm

quay trở lại nhà hút xa ớn lạnh
 gõ tờ đồng ca mấy điệu tiêu thư
 ôi tiêu thư vàng trắng non chết
 cứng

anh ngồi học chỉ đọc toàn tên bé
 mai đổ đầu các chứng chỉ yêu
 đương

anh xuất hòa thổ huyết ngập bài
 thơ

nào có mong gì đâu • nguyệt ngữ

(Tiếp theo trang 8)

au hồng, nụ cười ấm áp. Cảnh Bích, bọn Lan, Thủy và tôi, Nhơn cũng thế. Chúng tôi vừa chuyện trò. Hàng chục thứ chuyện lan man nối theo nhau dọc dài mãi tới với giọng cười đùa thân mật. Rễ khoai vôi dần theo đĩa muối. Bữa ăn hết, ba con nhỏ thu dọn đám khoai thừa và những lớp vỏ bị bóc rời vung vãi trên bàn vào rổ mang trả về bếp, múc nước rửa tay, thêm trà và nước sôi vào bình.

Buổi chiều thấp xuống dần. Cơn mưa tạnh dứt, mây tan, gió trở nhẹ, da trời bừng sáng và nắng cuối ngày hanh vàng mênh mông bên ngoài. Uống trà xong, ba con bé xin về: thăm thêm một đứa bạn nữa rồi còn thu dọn đồ mai đi sớm, áo quần chưa ủi...

- Mai các em đi xe mấy giờ.
- Dạ chuyển nhất, chú. Xe 5 giờ 30.
- Đi làm gì sớm vậy cho vội.
- Đề về Sài Gòn kịp trưa.
- Đã mua vé chọn chỗ rồi chứ?
- Dạ rồi.

Nhơn mời mỗi đứa uống thêm một tách trà nữa, nhắc lại lời hẹn hò về những lần gặp gỡ xa vời đầu đó; và chia tay, ba con nhỏ tươi cười đi xuống, Nhơn chúng tôi xuống theo, tiến ra đến cửa nhà dưới, cùng yên lặng quay trở lên, tiếp tục ngồi uống trà, hút thuốc.

Yên lặng. Hai đứa, hai cái ghế tựa áp vào lưng tường, hai tách nước chậm chậm vơi đi đầy lại, và ba cái ghế kéo lệch xa chân bàn còn vắng không đăng trước, ba tách nước nguội lạnh còn thừa lại, mấy chút vỏ khoai đổ râu rơi rớt. Chúng tôi uống, châm thêm nước sôi, thở từng ngụm khói đầy, lơ đãng nhìn ra cảnh avocat lá xanh lay lắt in nổi trên nền trời xa, nhìn các bày biện quanh mình, nhìn nhau, tựa hồ cả hai đứa không còn điều gì để nói nữa cả. Khoảng im lặng nối dài một lúc lâu. Sự im lặng của đồng lõa, Cửa một điều có đó nhưng không ai muốn đụng chạm đến, hay đúng hơn, có muốn đụng chạm đến cũng chẳng biết đụng chạm cách nào. Và, cùng lúc với sự im lặng, nền trời xa, cảnh cây trước bao lớn, ngoài cửa, tiếng gió, những bày biện chung quanh chúng tôi, những dấu vết ba đứa bé vất bỏ lại: tất cả như đang âm thầm ẩn dấu một cái gì đó bất trắc và lạnh giá giữa nghìn đời mà không ai có thể hong ấm lại hoặc xóa bỏ đi được. Tôi mơ hồ thấy thế. Tôi biết thế. Tôi biết lác lác xa trong tôi. Bao nhiêu ga bến đường dài đang theo nhau trải ra qua những khoảng hụt hẫng mịt mù, từ thăm thẳm bên sau hút khuất tới thăm thẳm đăng trước, không tên gọi, không còn âm vang.

Đề Nhơn ngồi lại, tôi ra mở cửa đứng bám tay vào lan can bao lơn trông xuống đoạn phố bên dưới. Nước mưa ướt rượt lớp vôi vôi lòng tay bám và nắng hong sáng trên những mái nhà thấp bên kia đường, bóng ngời trên mặt nhựa ướt, trên những vũng nước đọng. Người, xe cộ thưa thớt tới

lui. Lúc sau, vẫn yên lặng, Nhơn cũng chậm rãi đi ra, bám tay đứng nhìn xuống theo. Ngay trên cảnh avocat đăng trước, mấy trái non nhỏ hôm nào bây giờ da xanh đã căng mọng sắp chín.

- Tôi trở cho Nhơn thấy, nói hờ hững:
- Chắc hái đem dụ được rồi chứ gì nữa.
- Ừ, tháng tư rồi mà.

Tôi quay vào bàn lấy thuốc ra hút, mang ra cho Nhơn, nhìn xuống phố lại.

- Đi rong nhỉ.
- Đi. Tao cũng định rủ mày. Nắng đẹp quá.
- Vào thay áo quần nhanh lên.

Như mãi tới giờ mới nhớ tới, Nhơn nhìn bộ áo quần võ sinh may bằng vải thô của mình đang mặc, bật cười, kéo dép đi nhanh về phòng. Còn tôi, bộ áo quần trận từ lúc bỏ phòng làm việc đến lúc này vẫn còn y nguyên, mấy hạt nước đầu cơn mưa dính ướt đã khô hết.

Khóa cửa phòng, hai đứa xuống phố. Áo ấm, áo hơi, mũ lưỡi trai quân sự, mũ lưỡi trai bằng nỉ đen, chân bước chậm rãi, tay quàng níu vai nhau, qua những tàng cây ướt; và tựa một trái cây vừa đúng độ chín, phải rụng: cả hai đứa cùng nhắc lại 3 con nhỏ học trò. Hết đường này sang đường kia. Những điều thuốc nối nhau cháy.

Ba đứa học trò gái nhỏ hiện đến trước cơn mưa, ngồi lại với cơn mưa và đã khuất mắt khi cơn mưa dứt, khuất lẫn nhanh vào sinh hoạt chớp chùng của phố xá giữa màu nắng chiều vàng sáng. Không còn nẻo phố nào có dáng chúng nữa cả. Hai đứa níu vai nhau loanh quanh rồi vào quán café biếng nhạc ngồi nghe nhạc cho đến sẩm tối mới đến quán cơm hôm sau, những rác rưởi trong phòng được quét dọn đổ vào thùng giấy để mang xuống bờ tường cho xe rác, rổ vỏ khoai trên chiếc bàn nhỏ đầu cầu thang vẫn còn. Tôi quên, Nhơn quên; hay đúng hơn, cả hai cùng đồng lõa bỏ quên lại, và thỉnh thoảng chợt nhớ, nhìn nhau lác đác bật cười. Cứ thế, cho đến mấy hôm sau nữa, khi bọn kia về, lúc chúng đã trở mốc, phai hết màu nâu.

Rồi mùa hè, những cơn mưa miền núi ngút trắng buổi chiều, căn gác còn tôi một mình. Năm học sau, bộ giáo dục chấp nhận theo đơn xin cho Nhơn đổi về trường ở gần gia đình, vài tháng sau nữa Nhơn cưới vợ, tiếp tục đi dạy, đọc sách, đợi chờ ngày làm cha và càng lúc càng lạ dần với ngày tháng cũ Thành phố này, như đêm từ thuở mới tạo dựng đến giờ, vẫn sương mù, nắng hanh, những cơn mưa xối xả và những vách tường trắng, những hàng cây, những quán café, đám học trò, những chiếc xe đường dài ghé đỗ qua đêm Nhơn đi, Thu đi, bao nhiêu người khác đã đến và đã đi, tôi vẫn ở lại. Bây giờ, những cơn mưa đầu một mùa mưa mới đang về, không biết những người ngày trước ra sao, ba đứa học trò nhỏ đó khôn lớn nơi đâu, và ở đây tôi là kẻ muộn nhất.

Muộn, đã đành thế, nhưng dù có muộn bao nhiêu đi nữa cũng vẫn còn hơn không. Tôi nhủ mịch như thế, đêm nay, trong không khí khô buốt sau cơn mưa chiều, giữa phố vắng, một mình lang thang mơ tới vùng biển khơi mà ngày mai sẽ đến như một nơi nào ngày xưa đã ở: Nắng chang chang bốn mùa rực lóa trên mặt nước biếc thẳm, không bóng người.

(tháng 3-1972)

tuổi ngọc

và bạn ngọc

● CỎ DẠI (Phong Phú).— Rất tiếc đã không giải thích, ở đây, đề cháu hiểu rõ ý của chú. Chú đợi có dịp gặp cháu tại tòa soạn vậy. Nhưng cháu nên nhớ: Ở bất cứ đâu, miền Tây hay miền Đông, khi văn minh cơ khí đến là tình nghĩa con người bắt đầu phai pha, cháu ạ!

● NGỌC ĐIẾP (LVD).— Tới tòa soạn, còn số 45. Sẽ tặng cháu khối mất công trả 60 ti. Sẽ gửi lời « thích » của cháu tới Mừng Mán và dịch giả Hoàng Hải Thủy. Có lẽ, còn lâu chú mới viết được, bác sĩ Tuấn Anh cấm chú hút thuốc lá. Mà cấm hút thuốc lá có nghĩa là cấm chú viết luôn. Chú có thói quen hễ viết phải hút thuốc lá, hát liên miên, hút đến nhưc đầu, mệt lả.

● MỘT CHÁU Ở SÀI GÒN.— Như thế cháu phải mua 3 bộ Tuổi Ngọc. Những số lẻ, quý vị Tàu ở Chợ Lớn đã nhuộm mực mất rồi.

● HẠ (Hóc Môn).— Thương tiếc kỷ niệm ai chả thương tiếc, hở em? Anh vẫn nhớ những ngày cũ. Cái mỹ ý của em rất đáng bực vàng son nhưng không cần em trúng độc đặc đâu, chỉ cần mỗi tuần em « bắt » đều một « cu cậu » Tuổi Ngọc thôi. Anh Tuấn Anh trả lời bạn ngọc đó, trả lời rất siêng. Đôi khi bài gửi cho tuần báo lạc sang những nhật báo do T.K.T. cộng tác là « tai nạn » em ạ! Nhưng em bỏ qua giùm.

● H.T.T. (Đà Nẵng).— Xin lỗi cháu vì đã cho cháu ở Huế thực ra cháu ở... Đà Nẵng. Cháu hơi khó tính đấy nhé! Lần sau chú không dám quên đâu.

● TÔN MẠI LAM (Mỹ Tho).— Bút hiệu của cháu có vẻ... Tôn Thất Đình ghê. Cũng được. Thư cháu viết không sai « nguyên tắc » tí ti ông lão nào cả. Chiến tranh thì luôn luôn buồn thảm nhưng rồi nó phải chấm dứt. Cho mất trẻ thơ xanh, cho môi thiếu nữ hồng. Và cho cuộc đời tươi vui. Hãy cầu nguyện thanh bình, cháu nhé!

● NỜ PHÊ DUNG NGÃ (Sài Gòn).— Riêng anh, anh không biết địa chỉ những bạn ngọc em muốn hỏi. Ảnh đó chụp dạo Noel 1971. *Phượng* vì sắp phát hành. T.K.T. bỏ Đ.L. rồi, chắc thế ô mai cũng hát câu biệt ly luôn. Chịu ahh không đoán nổi tên em.

● KIM YẾN (Hiếu Thiện).— Chưa thấy X.H.T.N. gửi cho cháu hoàn lại. T.N. gửi bảo đảm đấy nhé! Nếu cháu vẫn chưa nhận được thì T.N. phải kiện Bưu Điện bê bối. X.H.T.N. cháu chưa nhận thì mong gì gửi *Phượng* Vĩ cho cháu?

● MAI VĂN AN (KBC 4.691/12/HQ).— Thưa anh, tôi mới làm công việc này từ vài số cách đây nên không hiểu « vụ cuốn sách » anh nói là cuốn sách nào? Có lẽ, anh nên đặt mua

sách của Phạm Công Thiện ở một hiệu sách nào gần đơn vị anh nhất thì tiện hơn. Vì T.N. chỉ làm công việc riêng của T.N. đã không nên thân. Nếu cuốn sách anh nhắc là NC TST thì đã gửi về Trường Thiếu Sinh Quân (V.T.) và bị trả lại vì «... đã đã bỏ trường không về nữa ».

● THƯƠNG THƯƠNG (Mỹ Tho).— Nếu bài của cháu được đăng, T.N. sẽ gửi nhuận bút cho cháu như lời yêu cầu của cháu.

● BÍCH (Rạch Giá).— Cháu phải biết nghiêng rằng chịu đựng hoàn cảnh. Đau khổ vốn là cái dũa để mài người ta thành viên ngọc quý. Tỉnh thoảng cứ viết tâm sự với chú.

● MỘT HỌC SINH (Sài Gòn).— Khuyên cô nên tìm đọc những tờ báo nào thích hợp hơn Tuổi Ngọc. Vì T.N. « trẻ thơ tháp ngã, ngôn luận một chiều » đã làm cô mất công viết cả mười trang thư dạy dỗ, thành thật xin lỗi cô. Chúc cô tiến mạnh trên con đường không có tuổi thơ hồn nhiên. Nhân thế, xin xác định: T.N. không bao giờ là báo của Tuổi Thơ.
DUYÊN ANH

đình tuyển luyện trả lời

● MIÊN (Trúc Giang) Tưởng nhờ « gió phượng xa » thì thân ái hơn chứ, ai ngờ lại được nghe trách móc. Ngày xưa hay bây giờ thì cũng vậy, dù ai cũng có nhơn hơn một chút, cái liều lĩnh cái bận rộn đôi khi vẫn thích đeo đẳng mãi thế thôi. Sao lại « chỉ còn những bước đi thật « mê » hở Miên? Có họ hàng gì với cô Dương Liễu (Trúc Giang) không nhỉ?

● TUYẾT? (Phú Nhuận) Dù sao thì cháu cũng biết là bài của cháu đã đến tòa soạn và xếp hàng đợi, có

quyền hồi hộp đề... chỉ ký tên cuối thư không thôi cho người đọc tha hồ mà mò con mắt đoán mò.

● NGUYỄN TRUNG NGHĨA (Cần Thơ) Nhớ chứ, cái đạo đó Nghĩa «nhóc» ghê mà trả lời bằng bằng 9 câu hỏi ĐVĐH ẵm phần thưởng ngon lành. Chóng thế đó, chú bé ngày nào ạ. Hề nhớ về ghé chơi nhé. Đang đọc bài viết của Nghĩa.

● ĐAN THỤY DU (Saigon) Được ngài chủ nhiệm cho nghỉ dưỡng sức, sau là Trương Tư của M. M. chú đã viết lại đó. Đề tiết kiệm cho ngài chủ nhiệm, chú cũng vẽ nhin nhin thôi, tiền bản kèm chém mỗi tháng đáng... xót xa lắm. Đành phải xào xáo hàng cũ vậy. Cười một cái thông cảm nhé.

● NGUYỄN ĐÌNH MIÊN DU (Saigon) Trường Áo Hồng là trường Thiên Phước, mỗi ngày chú ngang đó 4 lần muốn làm thơ mãi mà chưa viết được câu đầu, có lẽ còn đợi cháu đó. Bút hiệu của cháu chưa trùng với bạn Ngọc nào cả. Trong khi đợi chú đọc cháu cứ viết tiếp.

ĐÃ PHÁT HÀNH

CÂU HỎI GIÁO KHOA TRIẾT LUẬN LÝ HỌC

và

ĐẠO ĐỨC HỌC

lớp 12 ABCD

chương trình cập nhật hóa

NGUYỄN XUÂN-HOÀNG soạn

TRÍ ĐĂNG xuất bản

● Có trích văn của các triết gia trừ danh, giúp học sinh làm luận triết dễ dàng.

BÀI NHẬN ĐƯỢC

từ bạn ngọc

văn

Nguyễn thị D. Phương, Thu Hoài, Ngọc Văn, Quỳnh Trâm, Lê Minh Phù Trâm, Thanh Hằng, Nguyễn Văn Gương, Nguyễn thị Đan Nghi, Tôn Nữ Thu Dung, Nguyễn Trương, Trần thị Minh Hiền, Hồ Tuấn Phong, Cúc Vu, Trần Tường Trinh, Nguyễn Hoàng Anh Thụy, Nguyễn thị Hiền, Kyen Nguyễn Ngọc Đan, Nai Hương, Ý Nhi, Trâm Nghi, Đinh Đặng Trường, Như Hàn Hoan, Sầu Đông, Lăng Hạnh, Nguyễn Minh, Lê Cung Thùy, Nguyễn Ngọc Khuyên, Xuân Tâm Thuận Thục, Trần Bá Luật, Nhôm, Nguyễn Trần, Trần thị Minh Hiền, V.T.V, Nguyễn Trần Cúc Nhân, Trần Dế Thương, Quỳnh Giao, Hoài Thụy, Đồng Thảo Tím, K.L. Hà Kim Ngân, Vũ thị Lăng Du, Minh Quang, Trần Duy Khaog, Trường Thoại, Huyền Tôn Nữ Bích Nhung, Thị Huyền Êm, Huyền, Vi (?), Mây Nhạn, Trà Lý Thụy Như, Dù Mơ, Lê Đức Lang, Du Chương, Nguyễn Vũ Phan Nguyên, Chi Mạc Vấn, Kim Vui, Linh Dạ Uyên, Nguyễn Linh, Thảo Hoàng, Sa Dạ Phương.

thơ

Trường Bộ, Trần đình B. Ngọc, Vy Tím, Nguyễn hoài Mỹ, Nguyễn Đ. Lộc, Nguyễn thị D. Khương, Thế Luân, Phạm Khánh Vũ, Dương Nguyệt Thu, Bảo Hương, Ngọc Cung Hoàng, Tôn Nữ Thu Dung, Mai Nguyễn Nhã Minh, Sóng Trường Giang, Trần thị Minh Hiền, Trần, Trần Nguyễn Diễm Khanh, Hà Vũ Giang Châu, Tulupe, Phạm Trung Khâu, Tam Anh, Yến Tước, Lê Chết, Hàn Nhân, Trần Tường Trinh, Nguyễn Thương Hoài, Nguyễn Thụy Hiền, Nai Hương, B. Nguyễn, Phạm Tiên Sa, Võ Ngôn Ân, Dã Tràng, Nguyễn Ngọc Nghĩa, Thy Duyên, Nguyễn Minh, Kha Thụy Minh, Lê Cung Thùy, Hồ Đức Thông, Tànn Đức Giao, Dương Thanh Tùng, Lisa, L. Phong, Nhóm Nai Sầu Thương, Huỳnh Văn Ngọc Vũ. Đông Th, K.L, Đoàn Thiên Phương, Mã Quế Mậu, Tiết Tâm Linh, Thúy Quỳnh, Quốc Nguyên, Đ.T. Lương Phan

trả lời phỏng vấn nuôi dưỡng tuổi ngọc

Lia Trần, Thùy Linh, Trần Bình Lành, Văn Dung, Phạm thị Lê Uyên, Nguyễn Thái Thủy, Minh Thủy, Cỏ Tím, Vip T.H., Tôn Nữ Thanh Giang, Uyên Nhi, Tê Hát Sông Nâu, Khiêm Mỹ, Nguyễn Vũ Thụy Duyên, Minh Hồng, Hoàng Nguyễn Thanh Hương, Giang, Đoàn Huyền Thanh, Nga, Nh.C.T.K.D, Lăng Quân, Thủy Nhơn Văn, Ý Tường, Võ thị Bảy, Lân Trâm, Nguyễn Ngọc Hồ Chương, Trần Thương Sinh, Nguyễn Minh, Lê Văn Sơn, Quỳnh Dzu, Nguyễn Hoàng Hương Giang, Song Huyền Nga, Vũ thị Băng Khuâng, N.X.Q, H.M, Đồng Đa, Hoàng Thu, Thụy Mai, Phạm Đức Lân, Phương Vũ, Huỳnh Trung Bình, Thủy Nhi, Phạm Nguyễn Huỳnh, T. Thủy, Bích Du Mai, Ngơ Ngà Khanh Hương, Trần Lê thị Ngọc Châu, Kley, Hòn Dối, Thanh, Trần Phương Vũ, Lan Hương, Hoang Vu.